உயரமற்றவர்களின் காலடி

வரைபடமற்றவர்களின் காலடி

வேரும் வேரடி மண்ணுமான கவிதைகள்

முல்லை முஸ்ரிபா

வரைபடமற்றவர்களின் காலடி

■**கவிதைகள் திரட்டு** ■**ஆசிரியர்:** முல்லை முஸ்ரிபா ■**விலாசம்:** தண்ணீரூற்று, முள்ளியவளை, முல்லைத்தீவு ■**©:** மஃரிபா மஃஸூர் ■**முதற் பதிப்பு:** டிசம்பர், 2020 ■**வெளியீடு:** வெள்ளாப்புவெளி, A6, 2/1, N.H.S கலைமகள் வீதி, கொழும்பு - 10, இலங்கை, 0112433224, 0775562475 ■**வெளியீட்டெண்:** 010, ■**பக்க வடிவமைப்பு:** எம்.ஏ.எம். அஸ்மி தொ.இல: 0757022680, ■**அட்டை வடிவமைப்பு:** எஸ்.நளீம் ■**அச்சுப் பதிப்பு:** எஸ் அன்ட் எஸ் பிரிண்டர்ஸ், கொழும்பு ■**பக்கங்கள்:** xii + 84, ■**ச.த.நூல். இல:** 978-955-0280-16-2

Varaipadamattravarkalin Kaladi

■**Collection of Poems** ■**Author:** Mullai Musrifa, mullaimusrifa@gmai.com ■**Address:** Thanniroottu, Mulliyawalai, Mullaitivu ■**©:** Mahrifa Mahzoor ■**First Edition:** December, 2020 ■**Publication:** Wellappuweli, A6, 2/1, N.H.S Kalaimagal Street, Colombo - 10, Sri Lanka, 0112433224, 077 5562475, wellappuweli2009@gmail.com ■**Layout Designed:** M.A.M. Asmy, T.P: 0757022680 ■**Cover Designed:** S. Naleem ■**Printed By:** S & S Printing ■**Page:** xii + 84, ■**LKR:** 300/- ■**ISBN:** 978-955-0280-16-2

வடிவமற்ற ஒவ்வொன்றும் தனக்கான வடிவத்தை
தேடிக் கொண்டேயிருக்கும்

தனித்தலையும் சிறகுமற்ற பறவையின்
வரைபடங்கள் தொலைந்தன
எனினும்
காலடியில் புதைந்த கவிதையின் முளையில்
என் உயிர் துடிக்குமோசை
கேட்டிருப்பாய் காற்றே

உலகெங்கும் அலைந்துழலும்
வரைபடமற்றவர்களின் காலடியில்
கொடிபடர்ந்த சொற்கள் துளிர்த்துக்கொண்டிருக்கிறது
உணர்வுபூத்த வேரும் வேரடிமண்ணுமாக

அவற்றிற்கே

புலரிச் சொற்கள்

முல்லை முஸ்ரிபா மிக அற்புதமான சொற்சிப்பக் கவிஞர் இவரது கையுளி செதுக்கும் கவிச் சிற்பங்கள் மிக அருமையாக இருக்கின்றன. நேர்த்திமிக்க வரிகள் ஒவ்வொன்றும் நெஞ்சை அள்ளுகின்றன. வாசக மனதின் ஆழங்கள் வரை இறங்கி அழகாக வேர்கொள்கின்றன.

தொண்ணூறுகளுக்குப் பின் எழுந்த பொன்னெழுத்துக் கவிஞரான முஸ்ரிபாவின் வருகையோடு இடம்பெயர் ஈழத்து முஸ்லிம் இலக்கியம் முகவரி பெறுகிறது.

இவரது சொல்லாடல் அலாதியானது. யாருக்கும் இலகுவில் வசப்படாத ஒரு வசீகர சொற்றொகுதி இவருக்கே உரிய தனித்துவம். தமிழ் இலக்கிய உலகுக்கு செழுமை சேர்க்கிறது.

தேசம் சர்வதேசம் என இவரது கவிதா பார்வை நீள்கிறது. உலக மக்களின் உள் மனதை அழுத்தும் பெருவாழ்வை கிழிக்கும் பேரிடர் பொழுதுகளில் எல்லாம் தன்னை பிழிந்து கசியும் குருதியையும் கண்ணீரையும் கவிதையாய் செதுக்குகிறார்.

ஆழமான வரிகளால் அடிமனக் கதவுகளைத் தானாகத் தட்டித் திறந்து நுழைந்து ஆணியறைய ஒரு சில கவிஞர்களின் காந்த வரிகளால் மாத்திரமே முடியும். எல்லா நேரங்களிலும் கவிஞர் முஸ்ரிபாவுக்கு அது சாத்தியமாகிறது. தாய் மண்ணிலிருந்து ஈரம் சொட்டும் வேர்களோடு பிடுங்கி வீசப்பட்ட நேயமிக்க வாழ்வனுபவம் இவருக்கிருப்பது ஒரு காரணமாக இருக்கக் கூடும். சில கவிதைகளை வாசித்துச் செல்கையில் பலஸ்தீனக் கவிதை வரிகள் ஞாபகங்களில் பூக்கிறது.

முஸ்ரிபாவுக்கு வெள்ளைப் பூ மனசு. நல்ல மனிதாபிமானி அதனால் நல்ல கவிதாபிமானியாகவும் இருக்கிறார். இவர் தொகுத்து வழங்கும் முஸ்லிம் சேவையின் கவிதா சாளரம் இதற்கு சான்று.

ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பில் ஆழ வேர் பரப்பும் அற்புதமான கவிதைகள் இந்த வரைபடமற்றவர்களின் காலடியில் நிறைந்து கிடக்கின்றன. இவரது கவிதைகள் மாற்று மொழியிலும் குறிப்பாக சிங்களத்திலும் மொழிமாற்றம் செய்யப்பட வேண்டியதும் காலத்தின் தேவையாகும். கவித்துவமிக்க தொகுதிகளை நாளைகளிலும் இலக்கிய உலகுக்கு இவரது விரல்கள் வரைந்தளிக்கப் பிரார்த்திப்போம்.

தொலைநோக்கோடு வடிவங்களைத் தேடி தொடர்ந்து பயணிக்கும் வெள்ளாப்பு வெளி சொற்சிற்பியை வாழ்த்துவதில் பேரானந்தம் கொள்கிறது. இது நமது பத்தாவது அறுவடை இது நாளைகளில் இன்னும் தொடரும்.

வெள்ளாப்பு வெளியின் முக்கிய செயற்பாட்டாளரான முல்லை முஸ்ரிபாவை பூம்பனிக்காலைக் குளிர் சொற்களால் வாழ்த்துகி றோம்.

வெலிமடை ரபீக் - வெள்ளாப்புவெளி
2020.டிசம்பர்.23

வேரும் வேரடி மண்ணுமான கவிதை

வேர் விடுதல் குறித்து நிச்சயமற்ற காலத்தில் வாழ்ந்திருத்தலென்பது வலி மிகுந்த உணர்வுகளால் இழைக்கப்படும் பொழுதுகளையே மீதப்படுத்துகிறது.

உலக வரைபடத்தில் வேரற்றும் விழுதற்றும் சாய்ந்து கொண்டிருக்கும் வாழ்வுடை மனிதர்களைக் காணுகிறோம். அவ்வண்ணம் காணுறு தருணத்தில் வேரற்ற நம்மீதே முதலில் வெறுமை படிகிறது. வெறுப்பு அடர்கிறது. மனசில் முள் இழைத்த கூரில் ரத்தமும் கசிகிறது.

அதனால்தான் கவிதையென்பது வெறுஞ்சொல்லால் அல்லாமல் கண்ணீரும் வேர்வையும் குருதியும் சீழும் சிலபோது நிணமுமாக அலையும் உணர்வுகளால் இழைக்கப்படுகிறது.

உலக வரைபடமெங்கும் இருப்பற்று அலைச்சலுறும் மானுடத்தின் காலடியில் துயர் கோடி கவிந்து கிடக்கிறது. அந்த துயரிடை தோய்ந்த மனசோடுதான் கொவிட்-19 க்குள் ஒடுங்கும் வாழ்தலின் அனுபவத்தை அபயமளிக்கப்பட்ட நான்கு சுவருக்குள் பெய்து வருகிறேன்.

இப்பனுவலில் சொல்லில் உறைந்து போதலுக்குப் பின்னராக எனக்குள் அவ்வப்போது நிகழ்ந்த இருப்பின் மீதான அனுபவக் கவிச்சியைத் திரட்சியாக்கியிருக்கிறேன்.

வேரும் வேரடி மண்ணுமாக வரைபமற்றவர்களின் காலடியில் துளிர்த்துக்கொண்டிருக்கும் சிறு நம்பிக்கை போல என்கவிதைகளும் மன அமைதி தேடி அரும்புகின்றன.

'ஏனெனில் அனைத்துமே மாறவும் சுவடு தெரியாமல் மறையவும் செய்கையில் அன்பு என்ற கதிரவனோ என்றென்றும் அசையாது நிற்கும்' ரஷ்யக்கவிஞன் சொன்னது போல அன்பு ஒன்றால் மானுடம் அமைதி பெறட்டும்.

தீரா அன்புடன்

முல்லை முஸ்ரிபா
2020.டிசம்பர்.21

நன்றியின் தடம்

பின் அட்டைக் குறிப்புக்காக கவிஞர் சோ.ப
தளக்கோள வடிவமைப்புக்காக எம்.ஏ.எம். அஸ்மி
அட்டை வடிவமைப்புக்காக கவிஞர் எஸ்.நளீம்
தட்டச்சுக்காக செல்வி எஸ்.எம். பாத்திமா ஷொஹாரா
பதிப்புரைக்காக கவிஞர் வெலிமடை ரபீக்

கவிதைகளின் தடத்துக்காக

எங்கள் தேசம், மீள்பார்வை, இஸ்லாமிய இலக்கிய மாநாட்டு சிறகப்பு மலர் (2016), ஜீவநதி, முஸ்லிம் சேவை கவிதா சாளரம், முகநூல் தளம் மற்றும்....

தங்களுக்கான நேரங்களைத் தந்துதவும் என் மனைவி, குழந்தைகளுக்கும்

கவிதையன்புகளுக்கும்

வெளியீட்டின் தடம் வெள்ளாப்பு வெளிக்கும்

மீதமாயிருக்கும் நன்றி எப்போதும் போலவே என்னை வருந்தும் முட்களுக்கும் வருடும் பூக்களுக்கும் சொந்தமானது

வரைபடங்கள் அல்லது காலடிகள்

■வனச்சிறகு 1 / ■என்னுள் மீளச் செல்லுதல் 2 / ■எடுத்தெறியப்பட்ட உன்னை விட்டும் 3 / ■ஒரேயொரு மழை வெவ்வேறு நிறங்களில் பெய்கிறது 5 / ■காற்றுக்கு ஒரேயொரு கலர்தான் 7 / ■மந்திரச் சாலையில் முகங்குப்புறக் கிடத்தல் 9 / ■வித்தைக்காரன் சிறுமி கேட்ட பூவைக் கொடுக்கிறான் 11 / ■வீடு பெருத்தவன் பாடு 12 / ■வனச்சொல் 14 / ■நிறம் பற்றிய இரண்டு கவிதைகள் – வண்ணாத்திப் பூச்சிகளின் ஆவல் I 15 / வர்ணத்திலிருந்து வெளியேறும் குரூரம் II 17 / ■கொல்லப்பட்ட சொல்லின் சாம்பலில் துளிர்த்தல் 18 / ■தற்கொலை செய்து கொண்டிருக்கும் பொழுது 19 / ■முடக்கால் குத்தி நிமிரும் நம்பிக்கையும் இத்துப்போன காலமும் 21 / ■முள்ளும் பூவுமான பொழுது 23 / ■பூட்டிக்காகம் 24 / ■பெருங்கடல் பறவை பாடல் 26 / ■ஆதம்மலையில் உலாவும் கனா 27 / ■ஆளற்ற வெளியில் நிரம்பத்தவிக்கும் வளி 28 / ■அரியாத்தைகள் 29 / ■ஆயிரம் கடல் கொண்ட ஓடக்காரனின் பிரதி 30 / ■சொல்லின் அடர்த்தி; பச்சை இலைச்சாறு 32 / ■வனச்சிறகனைத்தின்றபேய்கள் 33 /

■பிலக்குடி **35** / ■பதாதைகளிலுறையும் மூச்சுக்காற்று **37** /■புலி மூஞ்சிக்குருவி **38** / ■என்னைப் பின்னிச் செல்லும் சிலந்தி **40** / ■வாசம் **42** / ■ஹினாவின் பாடல் : வானம் அவாவுறும் புறா **43** / ■சேயாவின் நிழற்படம் ஓர் ஊஞ்சல்பாட்டு **45** / ■அஸன்வளவில் வேர்மண்டிய ஈரக்காலடி **47** / ■நெஞ்சில் பெருகும் கனல் **49** / ■மனம் அறுவக்காடு **51** / ■மார்க்கபோலோவின் வரைபடம் சிதைந்தமை பற்றிய பிந்திய செய்திக்குறிப்பு **53** / ■நிசிகளின் நசிவு **55** / ■சொர்க்கத்துப்பறவையின் உயிரிலிருத்தல் **56** / ■பொன் அந்தித் தெருவும் நான்கு திசையும் **57** / ■நஃப் நதி அல்லது அரக்கான் **59** / ■புதிய அலுக்கோசு வருகை 1 **60** / ■புதிய அலுக்கோசு வருகை 2 **61** / ■உயிர்த்த ஞாயிறு மீது ஏவப்பட்ட பிசாசு **62** / ■வன்மம் **64** / ■இருளைப்பாய்ச்சுதல் **65** / ■கடுப்பு **66** / ■உள்ளொளியில் படரும் இருட்கறை **67** / ■நிலவும்ஒருசொல் **68** / ■ஒளிகொண்டவார்த்தை **69** / ■அரவங்கள் அடரும் காலம் **70** / ■ஏப்ரல் 21 **71** / தனியன் பட்ஷி **73** / ■ஒரு கடல் குறிப்பு **74** / ■8 நிமிடம் 42 செக்கன் கழுத்தை நெரித்துக் கொள்பவன் கறுப்பு வெள்ளை ரத்தம் **76** / ■லீலாவதி அல்லது லீலாரத்ன **78** / ■சோனியன் காலம் **79** / ■என் அறைச்சுவரெங்கும் படர்ந்த கொடி **80** / ■என் முதுகில் அவன் முயல்குட்டி **81** / ■ஒரு கோடிச் சொற்களின் சிறகு **84**

வனச்சிறகு

வனமாகிக்கிடக்கின்றேன்
பெருங்காடு
கனவில் நுழைந்து
காயும் கனியும் இலையுமென உண்டு பெருக்கின்றன
வேர்வரைப்பரவி
சாறுறிஞ்சி பெருந்தாகம் தணிக்கவென
தனித்தலைந்த கணங்களில்
சொற்கள் பெருவனமாகி
திசை தெரியா விசையில் சிதறுண்டு சொரிகின்றன
காய்ந்து சருகாய்
தவித்தலைகிறது மீண்டும் காலம்

பொறுக்கிய சொற்களில்
புதிதாய் விருட்ஷம் செய்து வேர்நாட்டி
தனக்குள் கிளைகள் முளைத்தெழும்
பெயர் தெரியா மரங்களிடை பெருகிய
கருங்காலியாய் நிற்கிறேன்
நான்

வனமாகிக் கிடக்கும் பெருங் காடு நோக்கி
அக்னிக் குஞ்சொன்று சிறகு முளைக்கிறது

2014 ஜூன் 27

என்னுள் மீளச் செல்லுதல்

காலெடுத்து வைக்கையில்
சடுதியாய் விரிகின்றன ஆயிரம் கதவுகள்
ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறு திசைகளில்
திருப்பங்காட்ட கால்களில் சிலிர்க்கிறது
ஒரு யுகத்தின் ஆச்சரியம் முழு மொத்தமாய்
ஏதாவதொன்றின் உள் நுழைந்து அதிர்கையில்
சொற்கள் பொலு பொலுத்து உதிர்கின்றன
உதிரும் பொலு பொலுத்த சொற்களை
அள்ளித்தின்று திமிறும் கணங்கள் பெருக்கின்றன
பெருகும் கணங்கள்
திசைகாட்டி கண்களை மயக்கின
இவ்வழி நடக்கலாமெனத் துணிகையில்
மீள வந்து விரிகிறது திரை
திரை விலக்கும் தீட்சண்யமுமற்றதாய்
கண்கள் கலங்குகையில்
கண்ணீர் ஆறெடுத்துச் சிவந்து
உயிர்கரைய நிற்கிறது
சடுதியாய் விரியும் ஆயிரம் கதவுகளும்
ஒரே கணப்பொழுதில் சடுதியாய் அறைந்து மூட
திசைகள் கரைந்து கனவுமட்டும் எஞ்சுகிறது
மனசின் அந்தரிப்புக் குறித்து
இந்த நூற்றாண்டு எதனை எழுதி முடிக்குமோ
மீளத் துயர்கவிய வீழ்கிறேன் நான்

2014 ஜுலை 27

எடுத்தெறியப்பட்ட உன்னை விட்டும்

எடுத்தெறியப்பட்ட ஆதிக்கப்பரப்பில்
ஆணையிடுகிறாய்

நப்ஸுக்குள் புகுந்து கடித்துச் சிதைத்து
ரத்தம் சொட்டுகின்ற உன்
வாயிலிருந்து வடிகிறது
கரிகாலத்தின் துர்வாடை

நரம்புகளில் நீயுறைந்து
உணர்வுகளுள் பொங்கி
வீரியத்தவிப்பில் கிடக்கிறாய்
செத்துப் போன உணர்ச்சியின் மடியேறி

நீ
நெஞ்சாங்கூட்டை
கட்டிப்போடும் மாய வித்தைக்காரன்
உடற் கட்டையை
அலைக்கழிக்கும் மகா சலவைக்காரன்
நீ

கழுவித்தேய்த்து புத்தாடையாக்குவதாக
மயங்கியே மனுக்குலம்
கழிவில் அள்ளிப்பூசிப் பூரிப்பில் அலைகிறது

சுத்தத்தின் எதிர்க்கொடியில்
காயவிட்டிருக்கிறாய்
சலவையை நீ

அசுத்தம் வழிகிறது வாழ்வின்
எல்லாக் கணங்களிலும் தீயாகி
நீ
காற்றின் வெளிதனை வெற்றிடமாக்குவதில்லை
நிரப்பியபடி அலைகிறாய்
உன்னாலான இருப்பின் மீது
சிதைந்து போயிற்று எல்லாமும்

நான்
சிதையிலிருந்து எத்தணித்தெழுகிறேன்

இனி நப்சுகள் கூடி
எடுத்தெறியப்பட்ட உன்னை விட்டும்
விலகுவதாக
உன்னை விட்டும் விலகுவதாக
நிய்யத்து வைக்கிறது மனசில் உறுதி

2014 ஆகஸ்ட் 08

ஒரேயொரு மழை வெவ்வேறு நிறங்களில் பெய்கிறது

ஒரேயொரு மழைதான்
வெவ்வேறு இடங்களில் வெவ்வேறு நிறங்களில்
பெய்து கொண்டிருக்கிறது
திடீரென ஒரே இடத்தில் வெவ்வேறு பொழுதுகளில்
வெவ்வேறு நிறத்தில் பொழிகிறது பெருமழை
சிலபோது
வெவ்வேறு ஆட்கள் மீது
அல்லது ஒரேயொரு ஆள் மீது
பல்வேறு நிறங்களில் பரவுகிறது அதே மழை

அன்றும் பெய்யும் போது
கடைத்தெருவெங்கும் தீ மூட்டி எண்ணெய் வார்த்தது
அலைந்து திரிபவர்களின் ஜுப்பாக்களிலும் ஹிஜாப்களிலும்
மழைத்தீ சுட்டது
இது சிவந்த மழை
ரத்தம் சொட்டச் சொட்ட நனைதலே விதியெண்ணி
நாவிறைத்துப்போன சனங்கள்மேல்
மேலும் மழை
காவி நிறத்தில் பெருக்கிறது
பாவிமழை பரவி
பகல்களைக் கொன்று இரவுகளைத் தின்னுகிறது

படுக்கையை சுருட்டி தலையில் புதைத்தவாறு
மேலும் மேலும் அலைதல் தொடர்கின்றன
பர்தா போட்ட வீடுகளும்
தாடி நீண்ட கடைகளுமாக
மழை பற்றிய தலைப்புச் செய்திகளுடன்
புறப்படுகிறது பெரும் புயல்
அது மழையின் நிறங்களில் தீவிரமேற்றுகிறது
முன்னமிருந்த கோவில்களின் மணியோசையும்
இப்போதில் மசூதிகளின் பாங்கொலியும் அடங்கிட
இந்தக் கொடூரமென்ற கனமழை
இங்கில்லா வேறிடத்தில்
வெள்ளை நிறமெடுத்து மிக அமைதியாய்ப்பூக்கிறது
பன்சலைகளின் பிரித்தோதலும் அடங்காவெளி
நனைகிறது சாந்த மழையில்
மழையின் கொடுங்கோல் குறித்து
மரங்கள் திசைபரவிக் கொதித்தெழுகையில்

நேற்றுக் காவி நிறத்தில் பெய்து
எல்லாமுமாய் அழித்துவிட்டுப்போன அதே மழை
மெதுவாய் வெள்ளை நிறத்தில் வந்து
எரித்துவிட்டுப்போன சாம்பலையள்ளி
புனர்நிர்மாணம் புரிதல் கண்டு
பூரிக்கின்றன சில காளான்கள்

மழையின் நிறங்கள் பற்றி
இன்னும் அழுகிறது வானம்

2014 ஒக்டோபர் 20

காற்றுக்கு ஒரேயொரு கலர்தான்

நிறமில்லை இனமில்லை
காற்றுக்கு வேறுபாடே கிடையாது
காற்றினதும் உயிர் மொழி சுதந்திரம் என்பதுதான்
எனினும்
இந்தக்காற்று வீசத் தொடங்குகையில்
வேறு வேறு மாயாஜாலம் காட்டி கூத்தாட்டம் புரிகிறது

காற்றுக்கு வெவ்வேறு வடிவங்களா
வாயடைத்து அழுதது வானம்

சற்றைக்குள் காற்று நீல நிறமானது
அது
கடல் குடித்த திமிரோடு
வானத்தை விழுங்கிய கெமையோடும் வீசியது

காற்று வீசவும் அதற்குச்சாமரை வீச எழுந்த
ஒரு நூறு மரங்கள்
காற்றிலிருந்து உதிரும் நீலத் தூசுகளை
அள்ளித்தின்று உடல்பெருகக்கத்தொடங்கின.

மீளவும் நீலாம்பரித்துக்கிடக்கும் உடல் மீது
நீலாம்பரி மகுடியெடுக்கிறது காற்று

காற்று நேற்று பச்சையாயிருந்தது
பச்சைக்காற்று வெறும் வெற்றுப்பேச்சுக்காற்றாய் வளர்ந்தது

அது படர்ந்த திசையில்
குளிர்மை கிடையாது குதூகலமும் குன்றியது
நம்பிக்கையிழந்து கிடக்கிறது தும்பிக்கையிழந்து

காற்றுச் சிலபோது
சிவப்பு மஞ்சள் மெரூன் காவி
அனறேல் வேறும் புது நிறமெடுத்து வீசலாம்
திசையும்மாறி

நான்
நிறக்காற்றுக்களால் உயிரடைத்துக் கிடக்கிறேன்
வெள்ளைக்காற்றை அவாவியபடி
மேலுந்திப் பறக்கிறது என்னுள்ளெழுந்த சிட்டுக்குருவி

2014 ஒக்டோபர் 25

மந்திரச்சாலையில் முகங்குப்புறக் கிடத்தல்

முகங்குப்புறப்போட்டு யாருங்காண வொண்ணாதடி
கணங்களையும் தின்று திமிறும்
மந்திரக்காரனின் கைகளில் சாலையாய் நீள்கிறது என்காலம்
கனாப் பெருத்த காலத்தின்
ஆவல் பூசி விரியும் பொழுதொன்றையெனும் வழிப்படுத்தும்
எண்ணப்பெயல் கரைந்தொழுகிச் சாலை மீது பாய்கிறது

திசைகொள்ளும் எல்லாப் புறமிருந்தும்
மந்திரக்காரர்கள்
என் முதுகுக்குப் பின்னாலும் நெஞ்சுக்கு நேரேயும்
வலதும் இடதும்
நியதிகளை ஊதுகையில்
சாம்பிராணி வாசத்தில் மயங்கிக் கிடக்கின்றன
சாலை நெடுகிலும் முகங்கள் முகமற்று

எத்தணித்துக்கொண்டு திமிறியெழும்
மனசில் அனல்பட
யாரயினும் வருடலாமென கனா இயற்றுகையில்
முள்ளாய்க் குத்திக் கூரும் மந்திரக்கோல்கள்
எந்த மந்திரக்காரனது உணருமுன்பே
சாலைகள் நிறைகின்றன
பயணங்களின் பாதச் சுவடெம் தடந்தெரிய
என் ஒற்றைக் காலடி யாருமற்றுக் கரைகிறது.

இனி
முகங்குப்பறக் கிடத்தல் குறித்துச் சிந்திக்க வொண்ணாப்
பொழுதில்
மனிதரிடை முகங்கொடுத்தல் பற்றி
என் காலம் கரைந்த கவிதை அழுகிறது
இனி மந்திரக் கோல்களை கையிலெடு
நீ

2015 ஜனவரி 01

வித்தைக்காரன் சிறுமி கேட்ட பூவைக் கொடுக்கிறான்

வர்ணத்தாள்களின் பூ ஆவல் பொங்கப் பூரித்தது

உயிருருகும் கணங்கள் சொட்டச்சொட்ட
ஒழுகும் தருணத்தில் கண் மலர்கிறாள்
சிறுமி
முன்னால் நிற்கின்றான்
வித்தைக்காரன்
கேட்கும் வர்ணத்தை வடிவழகுடன்
பூவாய்க் குவிக்கிறான் வாசம் அவனுக்குள் வருத்தியது
முகத்தில் பூவை வைக்கிறான்
மாத்திரைகளால் நிறைந்த அவளது படுக்கையை
இப்போது நிறைக்கிறது
வித்தைக்காரனின் சாகஸம்

அவள் மேலும் விண்ணப்பிக்கிறாள்
வெள்ளைப்பூவை வித்தையில் எடுக்க
மகிழ்ந்திற்று மூச்சுக்காற்றும் கூடி நின்ற
நிறை பொழுதும்
திருப்தியுடன் திரும்புகிறான்
அவன்
சிந்தையில் துடித்து
கணங்கள் சிறுகச் சிறுகி
வெள்ளைப்பூவாக உதிர்ந்து வீழ்கிறாள் சிறுமி
வித்தைக்காரனும் நானுமாகி

2015 பெப்ரவரி 04

வீடு பெருத்தவன் பாடு

வீட்டைத்துறந்து திசையுமற்று நடக்கலானேன்
கால்கள் தங்கிய இடத்தில்
முகாம்கள் பெருத்தன தென்னங்குடல் பெருக்கி
ஊர் உறைந்தது
பதினாறடிதான் நீளம் பத்தடி அகலமென
குடிலில் ஒடுங்கிற்றுப் பெருந்தசாப்தம்
கேள்விக்குகுறியென தலை முறிந்து தொங்கிற்று
மிக இளமையும் ஊரிழந்த பெருந்தவிப்பும்
எதுவுமற்றதான காலத்தின் குந்தியிருப்பு அழுதிற்று
அடிமனசும் மண்ணற்ற நிலத்தின் நினைவும் கசங்கி

தசாப்தங்கள் கரைந்துருமாறிய போது
முகாம்கள் கரையத் தொடங்கின
பத்துப்பேச்சில் மெல்லக் காலூன்றித்
தலையெடுக்க எண்ணிற்று வாசம்
கொட்டிலாய் வீடுகள் முளைப்பெடுத்தன

தசாப்தங்கள் கடக்கையில்
கல்லில் வீடுகள் பெருகிப் பெருகின
குட்டிகளும் இட்டன இடைவெளி நிரம்பின
கணம்
நந்திக்கடலில் கரையொதிங்கிற்றுக் காலம்
வேர் பிடுங்கி நிலமொட்ட முனைதலில்
மேலும் குடும்பங்கள் சிதறின
அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாய் காலத்தினிடை
இடர்படு கோலம் மேலுமாயிற்று
அதனிடை புழுவென துடித்துற்று
வாழ்தல் எனும் பேறு மண் ஒட்டி

இங்கொரு இழப்பெனில் ஊர் திரண்டு வரலும்
அங்கொரு சிறப்பெனில் திருப்பி ஏகலும் என
அங்குமிங்குமாய் அங்கு என்பது இங்கு
இங்கென்பது அங்கு என எதிர்சுட்டியும்
ஒருபோது
அங்கொருகாலும் இங்கொருகாலுமென
அலைதல் இன்னும் உழல்தலாயிற்று
நந்திகடலின் கரையொதிங்கிய காலத்தினிடை
சிதறுதல் கூடிற்று
ஒரே குடைநிழலில் நின்றோங்கிய அற்றைவாழ்வு
முன் தசாப்தத்தின் முன்பே
முடிந்ததாயிற்று
நெஞ்சுகள் கனத்தன

கலாசாரம் பண்பாடு வாழ்தல் எனும் பொறிமுறை
பொறிக்குள் அகப்பட்டுப் பட்டுப்போனதாய்
துயரூறிற்று
தனித்தலையும் கணங்களில்
தலைமுறை இடைவெளியின் தருணங்கள் கனத்தன

இனியென்ன செய்தல் தகுமினி
நினைவுகளின் பெரு வெளியில்
நனைதல் தவிர்த்து
மனசுள் துடித்ததொரு நெடுங்காலமழை

2015 ஏப்ரல் 17

வனச்சொல்

முதலில் அவர்கள் சொற்களைத் தீண்டினர்
வார்த்தையும் வெளிவர முடியா
வாய்குள் பொத்தித் தைக்க முயன்றனர்

நான்
எனது சொற்களை யாவரும்
அறியவொண்ணாதபடி ஒளித்தேன்
ஒளித்து வைத்த இடத்திலிருந்து
அரும்பத் தொடங்கின
நான் வியந்து போனேன்
எனக்குள் நம்பிக்கைகள் பெருகின

கடுங் காலடியோசையில்
எனது சொற்கள் வெதும்பத் தொடங்கின
எனது சொற்களின் உட்கதவுகள் அசைந்தன

உள்ளே நுழைந்தவர்கள்
எனது மெல்லிய கைகளைக் கைது செய்தனர்
எனது நீள் பார்வையைக் கொலை செய்தனர்
எனது காலடிச்சுவட்டையழித்தனர்
எனது மௌனத்தைக் குலைத்தனர்

எனது மனசுள் துடித்த சொற்கள்
வனமாகி வளர்ந்தன
வனமாகிப் பெருத்த சொல்
கடுங் குகைகளின் மூச்சையடக்கிற்று

2015 மே 05

நிறம் பற்றிய இரண்டு கவிதைகள்

வண்ணாத்திப் பூச்சிகளின் ஆவல் I

இலைகளும் உதிர்ந்து
கிளைகள் தனித்து நிறமற்ற வரள்மரமொன்றில்
வர்ணங்கள் பூசிய
வண்ணாத்திப்பூச்சிகளிலொன்றையாயினும்
பறக்கவிடும் ஆவல் பூத்தது
என மனசு

முட்களும் மிகுந்த மரத்தினது சிறு கிளைகளில்
எனது வண்ணாத்திப்பூச்சி பறந்தமரவும்
குத்துண்டு ரத்தம் ரணம் சொட்டியது
என் விரல்களில்
முடியவில்லை
ஒரு சிறு பூவையோ அன்றேல்
பூச்சியொன்றையோ பறக்கவிட
அன்றேல் எத்தணிக்க

முயன்றேன்
முயன்றெழுந்தேன்
ஆயிரம் பூக்களும் பூவொத்த பூச்சிகளுமாய்
புல்வர்ணப்பொழுதொன்றில் எழுந்தது
வர்ணங்களின் கலவைகள் என் விரல்களிலூறி
மரம் நிறையப் பூத்தது என் மனம்

பின்
வனமொன்று வளர்ந்து

மென் என் உணர்வுகளில்
வண்ண நிறத்துப் பூவிலொன்று
தூய வெண்மையாகுமாறு

நீ வண்ணாத்திப்பூச்சியாகி
வந்தமர்வாய்

2015 ஜூலை 2

வர்ணத்திலிருந்து வெளியேறும் குரூரம் II

நிறக் குடுவைகளில் இரசங்களை நிரப்பியிருக்கிறது
காலம்
இரசங்களில் ஊழல் மோசடி ஏமாற்றுதல் அவமதிப்பு என
அவர்களுக்கேயுரிய லட்சணங்கள் பெருகின
ஆவல் பூக்கும் எதிர்காலமெனக் காத்திருந்த விழிகளில்
இரசக்குடுவைகள் ஒவ்வொன்றாய் கோலம் காட்டுகின்றன
கோலங்களில் அலங்கோலமாகும் வாழ்தலை
எண்ணி நொந்தன மாங்கனி மனசுகள்

திடீரென குடுவைகள் ஒவ்வொன்றாய் விழத்தொடங்கின
விழுந்துடைந்த நிறத்திலிருந்து வெளியேறும் குரூரம்
மாங்கனி மாதிரி வரைபடத்தின்
நஞ்சுறைந்தது
நீயாகி

2015 ஜுலை 02

கொல்லப்பட்ட சொல்லின் சாம்பலில் துளிர்த்தல்

கொல்லப்பட்டிருக்கிறது
எனது மௌனத்தின் கடைசிவார்த்தை
எவரிடமும் பரிமாறிக்கொள்ளாமல்
அடிமனதில் கிடந்து துடித்து
எப்போதாவது வெளிப்பட்டு வெடித்தெழும் என்றொரு
எதிர்பார்ப்பில் எனக்குள் சேகரமான
அந்தவார்த்தையின் அர்த்தமும் பயனற்றுப் போயிற்று

அர்த்தமற்றுப்போன ஜிவிதம் பற்றி
பேசவொண்ணாப் பொழுதொன்றில்
அவர்கள் அந்த வார்தையைக் கொன்றனர்
நான்
உணர்வற்று உயிருமற்றுத் துடித்தேன்
கொல்லப்பட்ட வார்த்தை மீது
என்
இதயத்தை மூடி
இனிப் பிறிதொரு தருணத்தில்
புதிய வார்த்தையொன்றின் துளிர்வுக்காய்
இவர்கள் மூவரும் வளர்ந்திருப்பர்

கால்கள் இல்லை திசைகொண்டு நடப்பதற்கு
கைகளுமில்லை நம்பிக்கையுடன் வினைமுற்றி மீள்வதற்கு
முகத்தின் மீது ஒரு நூற்றாண்டின் தழும்பு
வழிகிறது

2015 ஒகஸ்ட் 06

தற்கொலை செய்து கொண்டிருக்கும் பொழுது

மூன்று பிசாசுகளும் அங்கொன்று இங்கொன்றாய்
கடும் இருளில் பயமூட்டுகையில்
நினைவுகளை மீட்டு
பேசவொண்ணா பெரும் மௌனத்தில்
உறைந்து கிடக்கிறேன்
அரவமற்றதாய் நெஞ்சு துடிக்கும் கணங்களைப்
பொறுக்கி நெருப்பு வளையம் கோர்க்கின்றன
பிசாசுகள் மூன்றும் கொள்ளிவாலில்

ஆயிரத்தோராவது கையும் நீண்டு
சீழ் வடியும் காயத்தில் சீறுகையில்
சினம் கொண்டொரு பொழுது
மூர்க்கத்தில் நிரம்பி வழிகிறது

அலைந்தரற்றும் பிசாசுகளில்
முன்னையது முள்கொண்டு நிகழ்வுகளைக் கீறி
விசுறுகிறது ரத்தம்
அதில் பூத்தெழும் மற்றைய ரெண்டும்
கணங்கள் மீது துயர் அள்ளிப் பரவுகிறது

எல்லாமும் இழப்பதான பரிதவிப்பில்
துடித்தழுகையில் மூன்றாம் பிசாசு
உள்ளிருந்து ஏமாற்றத்துடன் வெளிப்படுகிறது

யாருமற்ற ஒரு பொழுதை அவாவி
அதன் மீது மிக மௌனத்தில்
ஒரு துயில் கணம் கனவு காண மனம் துடித்ததில் தப்பேது

இனிவரும் பொழுதும்
தற்கொலை செய்து கொண்டிருக்கிறது

2015 செப்டம்பர் 03

முடக்கால் குத்தி நிமிரும் நம்பிக்கையும் இத்துப்போன காலமும்

இடர்புதர் நீவிக் காலூன்றுகிறேன்
ஆதிவேரோடிய நெஞ்சில் மீளத் துளிர்க்கிறது
நினைவொட்டிய பிஞ்சுமண் குருத்து
என் மகனினதும் மகளினதும் கைபிடித்து
நடந்தேகுகிறேன்

வாப்பாவின் வாப்பாவின் வயல்வெளியும் பூரிக்க
நீராவிப்பனிநீரில்
நீராடி
களிகொண்ட இளங்காலப் பொழுதும்
பொன்னிவண்டுச் சிலிர்ப்புமென
ஆதிவேரோடிய நெஞ்சில் மீளவும் துளிர்க்கிறது
நினைவொட்டிய பிஞ்சு மண் குருத்து

உம்மும்மா கிண்டிய ஈரப்பனம்பாத்தியை
குழந்தைகள் ஆச்சரித்துப் பார்த்திருக்க
நாவூறக் கிளறுகிறேன்
கிழங்குகள் கிளர்ந்ததில்லை
முகங்கறுக்க ஊமக்காய்ச்சியாய் கொட்டுண்டு கிடக்கிறது
காலம்
என் மகனினதும் மகளினதும் கை பிடித்து
நடந்தேகுகிறேன்

புத்தளத்து உப்பளத்துக் குடிலில் பெய்த அதே மழை
மீளக் குடியேறிய கொட்டிலில் வழிகிறது
கிணறு தோண்டுவதற்கும்
கக்கூசு குழி வெட்டுவதற்கும் மட்டுமென
தொப்பிபோட்ட என்ஜியோக்களும் அலைகிறது

ஒரு சட்டகத்துள் உள்ளுறைந்த கலாசாரத்தின் உயிர்த்துடிப்பு
கட்டுடைத்துக் கலர் கலராயும்
கலர் மங்கிக் காவியாயும்
மனசில் சிதழூறுகிறது நெடுந்துயர்

பன்னிரெண்டாயிரத்துச் சொச்சம் பெரும் பொழுதென
பெருகிய துயரிடை அந்தரித்துத் திரிகிறது
முள்ளாய் உறுத்தும் இருப்பு

ஏப்பமிட்டாயிற்று
என்மனமும் என்சுற்றமும் என் எல்லாமுமாக
ஏதிலியான நிலத்தில் முடக்கால் குத்தி நிமிர்கிறது
நம்பிக்கையொளிபூசி தூரத்தே மின்னுகிறதான
நாளை

2015 ஒக்டோபர் 26

முள்ளும்பூவுமான பொழுது

கடிகார முட்களில் வடிகிறது பால் நிறப்பூ
பூமணத்தையள்ளிப் பருகி
சிறுவதனப் பூஞ்சிரிப்பில் களிப்புற்றுக்
கதிர்கிற கணத்தின் மீது
நிம்மதிக்கிறது காற்று
அது மென் மனசு

பின் கடிகார முட்களில் நிறைகிறது தீ நிறத்தில் முள்
முள் குத்திய நெஞ்சின் ரத்தத்தில் தோய்ந்து
மீளாப் பெருந்துயர் கொண்டலைந்திற்று
காற்று
மறு கணம் புயலாகிற்று வன் மனம்

கடிகார முட்களின் நகர்வுக்குள் நசிந்து போகிறது
ஒரேயொரு நாளும்
நாள் பற்றிய நினைவும்

2016 பெப்ரவரி 04

பூட்டிக்காகம்

பூட்டி முத்தும்மா
வெள்ளை சீலையுடுத்து முக்காடிட்டிருந்தாள்
காலைப் பொழுதொன்றின்
வாசல் மர வாகையில் காகமும் வெள்ளையாயிருந்தது

பூட்டி விடியப்புறத்தை எழுப்பிவிட்டாள்
பஞ்சுப் பொன்விரல்கள் தடவ
நான் விழித்தெழுந்தேன்
வாப்பாவின் வயல் குருவிகளில்
பூட்டியோடு சேர்ந்த புளங்காகிப்பு

நம்பிக்கையோடு பூட்டியின் ஊன்றுகோல் தடத்தில்
நானும் நடந்தேகினேன்
உழைப்பின் வேர்வைத்துளிகள் வழிய
வயல்ப்புறத்து எருதுகள் முக்காரத்தோடு திரும்பின

அலையின் வெண்நுரைகள் பூரிக்க
கடல் பருகிய திமிரோடு
அப்பாவின் துடுப்பு கரைதட்டியது

பூட்டி நீராவி கடந்து கொட்டிப்பீலிக்கரையில்
கொட்டுண்டுகிடந்த
பனங்கொட்டைகள் பொறுக்கினாள்
பனம்பாத்தியின் மனமகிழ்வு
பொன்னியும்மாவும் உம்மம்மாவுமாய்

வாசல் மர வாகையில்
வெள்ளையாயிருந்து காகம் அழைத்தது
வாகை சூடிய மனசோடு
நான் வீரார்ந்த பொழுதுகள்
என் காலடியில் சருகுகளாய்க் கொட்டுண்டு போக

காகம் கறுப்பாயிற்று
என் மனசிலும்

வெள்ளைச்சீலை முக்காடிட்டு
வாசல் மர வாகையில் காத்திருக்கிறது பூட்டிக் காகம்
காகத்தின் சிறகில் படிந்த ரத்தத்துளி
இன்னும் காயவில்லை

2016 மார்ச் 22

பெருங்கடல் பறவை பாடல்

அலைச்சிறகிலெழுகிறது பெருங்கடலின் பாடல்
திசைமுற்றும் விசைகொண்டலையும்
கொடும் பறவையின் சிறகு நுனியில் அசைவுற்று வீழ்கிறேன்
கோடி வட்சரம்
அட்சரங்களாய் மனசில் துளிர்க்கும்
வெண்ணுரையள்ளி வதனம் தழுவுகிறாய் நீ

அலைதழுவிய குருத்து மணலில்
சிறுகால் புதைய நினைவுதல் மீட்டிய
யாழின் சிறகுநுனியில் புதிய பாடலொன்றை எழுதிற்று
காற்று
காற்றள்ளிப்பூசிய தண்ணொளியில்
மேனி சிலிர்த்து ஓடமும் கால் கொண்டது

பெருங்கடல் பாடலில் இனி
ஆயிரம் பறவைகள் வானத்தை வரையலாம்
நீ
ஆயிரத்திலொரு பாடலை இசைத்த வண்ணம்
கடலின் காலடியில் துளிர்ப்பாய்
நான்
சிறகுநுனியாகி மறுகரையில் நிற்கிறேன்
வானம் முழுதும் பெருங்கடலின்
பறவைப்பாடல் பெய்கிறது

2016 ஜூன் 27

ஆதம்மலையில் உலாவும் கனா

ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகளாய் உனது கனவு சிறகற்றது
என்கிறாய் நீ
தனது கனவு நிச்சயமற்றது என்கிறான் அவன்
நிச்சயமற்றதும் சிறகற்றதுமான கனவுகளை
மலையடிவாரத்தில் தேடியலைகிறார்கள் அவர்கள்

எப்போதும் கண்டடைய முடியாக் கனவை கனவு கண்டு
தோற்றுப் போகிறார்களின் நிழலில்
ஆதியிலிருந்து ஆண்டாண்டாய்க் கண்ட கனவு பெருத்து
உச்சியிலிருந்து உருண்டு காலடியில் விழுந்து நசிகிறது

காற்றாயினும் ஒரு சொட்டு கீதத்தையாவது
இசைத்துவிட்டுப்போகாதாவென
நம்பிக்கையில் துடிக்கிறது மனசு

உனதும் அவனதும் கனவுகள் ஆதம்மலையின் மேலால்
மெல்லிய பனிக்காற்றில்
மிதந்துவருவதனை இன்னும் காண்கிறேன்
நான்

2016 ஜூன் 28

ஆளற்ற வெளியில் நிரம்பத்தவிக்கும் வளி

தன்னைத் தூய்மைப்படுத்திக்கொள்ள விரும்பிற்று
காற்று
மனிதமற்ற வெளியில் வாழ்தல் குறித்த அவாவில்
துடித்திற்று
தன்னைச்சுவாசிக்கும் மனிதனே
தன் மீது தூசுகளால் ஆராரித்தல் பற்றி
அவதியுற்றது
தான் நிரம்பி நிற்கும் ஒட்சிசன் வெளியில்
தனது சுவாசங்களால் நச்சு வெளிப்படும் உலகு குறித்து
எப்போதும் கவலையுறுகிறது காற்று
தம்மைச் சுற்றிய
காற்றையள்ளி சுத்தம் செய்தல் வேண்டுமென்ற
நினைப்பும் மறந்து போயினர் மனிதரென
காற்றுப் புலம்பிற்று
பின்
எலெக்ற்றோனிக் வலியில் துடித்துற்று
ஆளற்ற வெளியில் நிரம்பி நிற்றல் எண்ணி
தவிப்புற்றது

அதன் அர்த்தப்பாட்டின் அடர்த்தி குறித்து
சிந்திக்கா மனுக்குலத்தின மீது
சினமுற்றது
பூமி

2016 ஜூன் 29

அரியாத்தைகள்

ரத்தம் சிந்திற்று
குருவிகளும் குரலொடிந்து செத்திற்று
காகமும் கரையா மெல்லிய இருள்
அதிகாலைப் பொழுதொன்றில் நிசப்தம் விரவிற்று
காடென அதிர்ந்து பெருகிற்று அனல் மனசு

அவள் குரல் மட்டும்
நிசப்தம் பரவிய வெளியை நிரப்பிற்று
நீல இருள் விலக்கி உள்நுழைந்தது வன் கொடுமை
ஒலியும் எதிரொலியுமாய் அவலத்தின் காற்று விம்மியது
ரத்தம் மறுபடி சிதறிற்று
அவளது ஒற்றைக் குரலும் செத்திற்று

அரியாத்தை
ஆனையடக்கிய வலியடர் நிலக்காட்சியில்
குருதியும் உறைந்திற்று

2016 ஜூலை 18

ஆயிரம் கடல் கொண்ட ஓடக்காரனின் பிரதி

சமுத்திரம் பெரும் பிரதி
பல கடல்களினாலான பிரதி
கடல்கள் என்னைச் சுற்றி எழுகின்றன
ஆயிரம் கடல்களுக்குள்
ஓடக்கால் குத்தி நிமிர்ந்தெழ
மார்பு வரை உயர்ந்த நீர்கிழித்த விரைவு
நான் எனும் ஓடம்

ஓடத்தின் பிரதியை மெதுவாக வாசிக்கிறேன்
நான் நானாகி எனக்குள் இறங்கி
அதியகத்து நனவடியில் மெல்லமெல்ல மூழ்குதல்
திடீரென நானாகி மேலெழல்
லிபிடோ ஓடக்கால் குத்தி நிமிரும் முயல்வு

ஊடக்காரனின் பிரதி எனக்குள் பல்லாயிரம் கடல் உராய்வு

கடலின் ஒரு துளியெடுத்து நெஞ்சில் தடவியெழுதுகிறேன்

அலை எனும் பிரதியை வாசிக்கத் தொடங்குதல்
வாசிப்பு முடிவற்று நீள்கிற வாசிப்பு
ஓயாமல் பெருங்கொந்தளிப்பாய்
எனக்குள் அலைகிற ஆதி வாசிப்பு

அவள் அலையின் பிரதியை அழகென்று வாசிப்பாள்
அவன் அலையின் பிரதியை ஆபத்தென்று வாசிப்பான்
அவர் அலையின் பிரதியை அனுபவம் என்று வாசிப்பார்
அது அலையின் பிரதியை ஆச்சரியமென்று வாசித்தது

நான் அலையின் பிரதியை வாசிக்க வாசிக்க
முடிவற்று நீள்கிற பெரும் வாசிப்பு
ஆத்திரம் பொங்க அலையென்னை ஆழ்பரப்பில் வீசியது

அவர்கள் நீராலாகுதல்
வார்த்தைகள் சுழியிடத் தொடங்குதல்
நான்
அவர்களையும் வார்த்தைகளையும் வாசித்தலில்
மூச்சடைக்கிறது
வார்த்தை நீர்ச்சுழியில் மெள்ள மெள்ள அமிழ்தல்
ஆழ்பரப்பில் என்னை வார்த்தைகள் கொல்கின்றன

பிணமாகி கரையில் வீழ்கிறேன்
காகங்கள் கூடி ஒப்பாரித்திற்று
நான் எனும் பிரதியை மீள்வாசிக்கத் தொடங்கின
அது ஆதியிலிருந்தான வாசிப்பு

2016 ஆகஸ்ட் 09

சொல்லின் அடர்த்தி ; பச்சை இலைச்சாறு

அந்த ஒரு சொல்லின் அர்த்தத்துக்கென முரணித்தனர்
அர்த்தம் தேடி ஆவணக்கட்டுகளில் ஊர்ந்தனர்
வீதியிலலைந்தனர்
புள்ளடியில்புணர்ந்தனர்
குரல்களை உயர்த்தியும்தாழ்த்தியும் சிலபோது
மௌனித்தும் போயினர்

அந்தச் சொல்லின் அர்த்தச்செறிவு
நெஞ்சுக்குள் சிதைந்திற்று

உறக்கம் கலைந்தனர்
வேலைத்தளத்தில் சண்டைகொண்டனர்
தேவைப்பட்டியலில் கூறுபட்டனர்
பெரிது சிறிதை விழுங்கிப் பெருத்தது

அந்தச் சொல்லின் அர்த்தச்செறிவை
அவைகளால் அறியவும் முடியாது
வாசித்துணரவும் கண்டடையவும் கேட்டுப்பெறவும்
முடியா அர்த்தமது

அந்தச்சொல்லின் அர்த்தத்தை
அனுபவிக்கவொண்ணாக்கொடுங்காலமொன்றில்

அது அவ்விடம் விட்டு நகரந்து
மரக்கொப்பில் சிறகொடிந்த சிறு குருவிக்கு
அணிலொன்று பச்சையிலையில் சாறெடுத்து
மருந்திட்டிருந்தது

2016 ஒக்போடபர் 10

வனச்சிறகனைத் தின்ற பேய்கள்

என் இரு இறக்கைகளிலும்
ஆறுகளும் காடுகளும் நிரம்பித் ததும்பும் ஒரு காலம்
ஆற்றுப்படுக்கையெல்லாம் மண் பொங்கி நின்றது
தீரங்களில் வேம்பு தேக்கு முதுரை வீரை கருங்காலியென
விருட்ஷங்கள் நின்றுயர்ந்த வனங்களினூடாகப் பறந்தேன்
வனச்சிறகனாகி
மணலும் மரமுமாய் சிறகு கொண்டெழுந்த
என் பாலியமும் பாலியாற்றில் குதூகலித்தது

பின்னொரு காலம்
ஆயிரம் கைகளோடு கடும்பேய்கள் வெளிப்பட்டன
மணல் அகழ்ந்து தின்றன
மரங்கள் வெட்டி விழுங்கின
ஆறுகளை உறிஞ்சிப் பருகி வயிறு வளர்த்தன
வரண்டு வெடிப்புற்ற குளங்களிலெல்லாம்
வரால்களும் கொக்குகளும் உயிர் வற்றிப்போயின

நான்
ஆத்திரத்தில் அஸ்திரத்தை
பேய்கள் மீது ஏவினேன்
சப்பாத்துப் போட்ட பேய்களும்
'ரை' கட்டிய பிசாசுகளுமாய்
விதவிதமாய்ப் பெருகின

என் வனத்தின் சிறகுகளெறிந்தன

முது பேயாகி அலைகிறது
என் மனம் வனமெங்கும்

(வன்னி நிலப்பரப்பில் மண் அகழ்வு, மரம் அழிப்பு என்பன திருட்டுத்தனமாய் நிகழ்ந்து வருவது குறித்து எழுந்த கோபத்தின் வெளிப்பாடு)

2017 பெப்ரவரி 04

பிலக்குடி

நிலம் மீதான அவாவின் வேர் நீண்ட காலடியாய்
பிலக்குடியெங்கும் உயிரோடித் திரிகிறது
நரம்புகளும் பொங்கி வழியும் துடிப்பில்
காத்துக் கிடத்தலென்பது இனிதாயிற்று

ஆச்சியும் அப்புவும்
வேர்க்கால் நட்டு வியர்வையூற்றி வளர்ந்த குடியில்
பேரனும் பேர்த்தியும் பேரவாக் கொண்டு
அகரம் விதைந்தெழு விருட்ஷமென வாழ்தல் வேண்டும்

ஆவலின் ஈர்ப்பில் நம்பிக்கைகள் தொலைய
தெருவில் கூடிற்றுக்குடி

மூத்த குடி காத்த மண்ணை மீளக்கொணர்தல் குறித்து
சிந்தித்தல் எங்ஙனம்
கண்ணீரால் நனைகிறது பிலக்குடி

நிலம் வாழும் உரித்து
உரித்தெடுக்கப்படுகையில் நிர்வாணமாகி
நிராயுதிகளாய் கூனுதல் குறித்து
சிலிர்த்து
அவர்களுக்குள் நிறக் கதைகள் ஆயிரம் நிகழ்ந்திற்று

இனி வீதியில் தம் நிறத்தின் குடிபெயர்க்க
புதுத்தெம்புடன் கிளர்ந்தனர்

கேட்பாரற்றுப் போதலில் கேட்ப்பாபிலவுக்கேவல்
திசையெட்டிக்கேட்க

பழையபடி
தேக்குமரத்துக் கிளையிலொரு காகம்
தாகத்தின் புதுக்காலையைக் கூவும்
நம்பிக்கையில் நிமிர்கின்றன
கடும் இரவுகள்

(முல்லைத்தீவு மாவட்டத்திலுள்ள பிலக்குடி என்ற தமிழ் கிராமம் விடுவிக்கப்பட்டதன் நினைவாக எழுதப்பட்டது)

2017 மார்ச் 01

பதாதைகளிலுறையும் மூச்சுக்காற்று

முகங்களின்னுமில்லை எங்கென்ற முகவரியில்லை
எப்போதென்ற முடிவில்லை

கறுத்த
சிறைக்கூடங்களின் கம்பிகளில் தொங்குகிற
இதயங்களில் கேட்கும் ஓலங்களில் சிறு நம்பிக்கையுமேது

வீதிதோறும் அலைகிறது
ஒவ்வொரு அம்மாவினதும்
ஒவ்வொரு அப்பாவினதும்
ஒவ்வொரு உறவினதும்
கண்ணீர் பட்டுத்தெறிக்கும்
ஒவ்வொரு பதாதையிலும் இழப்பின்
மீது படிந்துறையும் துயரிருப்பின்
பதைபதைப்பு

என் மனதின் பெருங்கொதிப்பெனினும்
ஓலச்சொற்களில் வழியும் கண்ணீர்
துடைப்பாரெவர்

சர்வமும் ஒடுங்கிற்று

பதாதை
பதாதையேந்திய கை
மாரடித்த வார்த்தை
காவல்குடில்
காத்திருப்பின் துயர் காலம்
தவிர
ஏது மீதமென்பாய்

2017 மார்ச் 22

புலி மூஞ்சிக்குருவி

மெல்லிய நீல வர்ணச்சிறகு கொள்
ஆகாயம் தழுவும் தீரா ஆவல்
செம்பூக்களுதிரும் மரத்தண்டை
உச்சக்கிளையிருந்து அழகு வழிந்தொழுகும் கலவை நிறம்
உன் மனசில் அள்ளிப்பூசி வளர்த்தேன்
மென்சிறகும்வருட
எனக்குள் ஆச்சரியம் வியாபகம்

என் சிறகை வரைந்து தன் நீல வர்ணத்தைக்கரைத்து
வானத்து வெண்பரப்பில் உலாவியபடி
இரவு பலவும் நெடும் பகல்களும் கடந்து
சாமத்தில் சிலிர்த்திற்று
மழை வெயில் குளிர் கடந்து சிறகு மீக்கொள்

இதயத்தை தூக்கிச்சென்று உச்சக்கிளையிலிருத்தி
குதூகலித்திற்று
அருகமர்ந்த பறவைகளிடம் என் இதயத்தைக்காட்டிற்று
பூத்துச்சிவந்த பெயரறியாப் பூக்களில் வளர்த்தி
மென் தென்றலைத் தாலாட்டிச் சிலிர்த்திற்று

எனதின் குருவி வாழ்வு ரூபமானதல்ல

புலிமூஞ்சியோடு பறக்கத்தொடங்கிற்று
வானம் பெருத்து வனமானது
பெயர் தெரியாச் செம்பூக்கள் பெருந்தீ கொள்
பதினாறு இரவுகளும் பதினேழு பகல்களும்
மூர்க்கத்தோடுதுரத்தின
மழை காடாத்தியது
வெயில் வெடித்துச் சிதறிற்று
குளிர் பாறையானது
தொலைந்திற்று பறவையின் வனம்

காலமும் காலத்தின் கதியுமென
பயத்திலுறைந்த குருவி
புலி மூஞ்சியெடுத்து உறுமவும்
என் உருவும் அரூபமாயிற்று

2017 ஏப்ரல் 04

என்னைப்பின்னிச் செல்லும் சிலந்தி

என்னைப்பின்ன முயல்கிறது
மீளமீளப்பின்ன முயல்கிறது சிலந்தி
அதன் கடும் உழைப்பு அடர்கிறது
எத்தனையாம் அடர்விது
எத்தனையாம் முயல்விது
சிலந்திக்கு நானொரு சவால்
என்னைப்பின்னி முடிப்பதற்கான
தன்நம்பிக்கை மின்னல் அதில் ஒளிர்கிறது
சிலந்தியின் வியர்வை வழிந்து என் இழைகளிலூறுகிறது
சிலந்தியின் சிலிர்ப்புறும் உற்சாகம்
என் பின்னல் முழுதும் படிகிறது
என்னை நான் கண்டடைதலென்பது
சிலந்தி தனக்கான பின்னலை
முழுமையுறுவதிலிருக்கிறது
சிலந்தி தன்னைக் கண்டடைதலென்பது
அது என்னை முழுமையுறுவதிலிருக்கிறது

நான்
சிலந்தியாகிறேன்
முயல்கிறேன்
தோற்கிறேன்
நம்பிக்கை வளர்க்கிறேன்
வியர்வையால் எழுகிறேன்
விடாமுயல்கிறேன்
மறுபடிமறுபடி முயல்கிறேன்
தோற்றுத்தோற்று
பின்
நான் வலையாகிறேன்
என்னைப்பின்னி முடித்திருத்திருக்கிறது
சிலந்தி

2017 ஜூன் 27

வாசம்

மிக அமைதியோடு
மிகமிக மௌனமாக
காலம் கழிந்தாகி விட்டது
வெறுங்கனவுக்காரனென்ற வசவு தவிர்த்துக் கண்டதில்லை
ஆவல் பூரித்த
வாழ்க்கையையடுக்கியடுக்கிக் கட்டிய பளிங்கு மாளிகையில்
இப்போது
ஒளியில்லை சொல்லில்லை
சாளரம் திறபடவில்லை
கதவும் திறந்தாகவில்லை
ஒரு புன்னகை பூத்த பின்னேரம்
வாசலோரப்பூச்செடியில்
ரெண்டு குருவிகள் பாடின
ஒளி இருந்தது கதை இருந்தது
சாளரம் விரிந்தது கதவும் அகலத் திறந்தது

சோடிக்குருவிகள் எதனைப் பாடினவோ.

2017 ஓகஸ்ட் 09

ஹினாவின் பாடல் :
வானம் அவாவுறும் புறா

ஹினாவின் உயிரில் வடிகிற பாடல்
கணங்களின் நெடு அமைதியையும் துளைத்து
அத்தனை இதயங்களிலும் உள் நுழைந்திற்று
குருதியும் கண்ணீரும் விட்டு அவளிழந்த நிலம்
அவாவிக்கருக்கொண்ட பாடலது

நச்சு வாயு படர்ந்த காற்றின் காதுதீய
ஆயுதங்களிசைத்த துர்ப்பாடல் கடந்து வந்தவள்

ஹினா
இடிபாட்டிடை நசுங்கி
புரதான சுவர்களில் கிறுக்கல் சித்திரமான
சிரிய சிறார்களின் பலநூறு மூச்சை நிரப்பிய கேவல்

இன்றைய நாளில் உயிரீந்து கருகிய
127 குழந்தை ரத்தத்தில் தோய்ந்த காலத்துயர்

வெளித்திசை புகைமுட்டிய பொழுது தோறும் நிறங்கள்
வர்ணமிழந்த ஈரமண் பாடல் ஹினா

பூஞ்சிறகுகளும் விரியும் அவா அவள்

ஹினாவின் வானம்
பலகோடிப்புறாக்கள் வளர்த்துப்
பறந்தெழும் வாஞ்சை

சிதைந்த பூர்வீக வீதியில்
மீளத்திருநாட்களில் ஒளியேற்றும் ஆவல்

பிஞ்சுமண் குருத்துப்பாதம் கொடி படர்ந்து
ஆயிரம் வர்ணப்பூக்களில்
வேர் பூக்கும் நம்பிக்கைப் பாடல்

2018 பெப்ரவரி 04

சேயாவின் நிழற்படம் ஓர் ஊஞ்சல்பாட்டு

பத்தாவது வயது ஊஞ்சல்பாட்டு
மெல்லொலியாய் குரலுமொடிந்து
திக்கெல்லாம் நிரம்பி வழிகிறது
நெஞ்சிலுமோங்கியறைந்து

நட்ஷத்திரங்கள் கொண்டாடிய வானம் சிறகெரிந்து
அனலில் கொதிக்கிறது
மென்தென்றலும்
புயலின் சுழியாகி சேதி சொல்லிற்று
பின் புலம்பிப் புழுங்கிற்று

வெள்ளாப்பைத் தினங்கூவிய காகக்கூட்டம் வெட்கித்து
திசை கரைந்து அழுதிற்றுப் பின்
காலையின் அசிங்கத்தில் துடித்திற்று
ஒளி முற்றத்தில் துள்ளி விளையாடிய முயல் குட்டிகள்
சோடி பிரிந்த துயரில் சோர்ந்தன

சேயா ஆடிய ஊஞ்சலில்
இப்போதும் ஒப்பாரி கேட்கிறது
பிஞ்சின் வதனத்தின் மீதெழுந்த புன்னகையைத்
தீய்த்தவன் வன்மம்
கருகிப்பற்றிற்றுப் பின்
என் சினத்தின் முன் வெட்கித் துவண்டது

சேயாவின் நிழற்படம் விழுந்த நிலத்தில்
இனிப் புல்லும் பூரிப்பதில்லை
சேயாவின் ஊஞ்சல் ஊமையாய் அலைகிறது

(சேயா பாலியல் வல்லுறவுக்கு உட்படுத்தப்பட்டு கொலை செய்யப்பட்ட 10 வயது சிறுமி)

2018 மார்ச் 17

அஸன்வளவில் வேர்மண்டிய ஈரக்காலடி

வளவுக்குள் வைத்த கடைசிக் காலடியை
எடுக்கமுடிவதில்லை
தவிப்புற்ற வறள்தாகக் கொதிப்பில்
தீய்ந்து போகிறதென் இதயம் மறுபடி கருகி

பனங்கிழங்கின் பிரிக்க மேலெழும் பீலியாய்
பிஞ்சுக்கால்கள் பரப்பி அடர்ந்தேறிய மகிழ்பொழுதுகள்
நினைவில் கிடந்து துடிப்பெடுகின்றன

வேர்மண்டிய காலடியின்
நரம்பிலேறிப் படர்கிறது உணர்வின் ரேகை
உம்மாவின் உம்மாவின் கனவில் நிமிர்ந்த
கருக்குப்பனை
தலைமுறிந்து தலைமுறை இடைவெளி பேசிற்று பின்
பேய்க்காற்றில் மௌனித்துப் போயிற்று

தொட்டச்சிணுங்கி முகிழ்ந்த
ஒற்றைழிப்பாட்டில் தொடரறுந்து நடக்கிறேன்
பேரற்ற எதுவோ அடர்ந்த அடித்தடத்தில்
பாம்புகள் பொங்கியெழுகின்றன

அஸன் வளவின் ஈஸான மூலையில்
நச்சு நிரம்பிய கள்ளிச்செடியொன்று
காலில் தைக்கிறது
என்
கழுத்தை நசிப்பதான இருபுற வேலிகள் நெருக்கின
எலும்புக்கூடும் சிதறிற்று
கலக்கத்தில்
காலடியையெடுத்து வெளியே எறிகிறேன்

வாப்பாவின் வாப்பாவின் வாப்பாவின் ஈரக்காலடி
உக்கிப்புதைந்த என் சுவட்டில்
முளைத்தெழுகிறது சின்னக்காலடிச்செடி மூன்று

2018 மார்ச் 22

நெஞ்சில் பெருகும் கனல்

குரோதங்களில் திசையிடப்பட்டதான வாழ்வு
துயர் மேவிப் பரவுகிற பூமி
காற்றும் இறுகிய வன்மத்தின் கவிகை
உயிரீந்து போகிறது
மனிதமும் மனித நிறத்திலான அவலமும்

ஒவ்வொரு பத்தாவது நிமிடத்திலும்
நெஞ்சுக்குள் கனல் பெருக்கிறது
ஆதரவற்றுப் பிறக்கிற ஒரு மகவு
பூமித் துயர் மடியில் துடிக்கிறது
எந்தத் தேசத்தின் பெயர் சொல்லி
அழைத்து விடக் கூடும்

அநாதரவாய் நீளும் முகாரியில்
முகம் குப்பறக் கிடக்கிறது சடமாய் பூமி
எந்த தேசத்தின் பெயர் சொல்லி அழைப்பது
விரியும் வேள்விக்குள் வன்கரம் பற்றி
எவ்வாறு எழுதுவேன் நான்

கூடற்ற பறவையின் செட்டை களன்று
ரத்தமும் கசிகிறது
ஒவ்வோரு பத்தாவது நிமிடத்தின் மீதும்
என்னில் தெறிக்கிறது ரத்தம்

ஒன்பதாவது நிமிடம் நிறைகையில்
பயமேறித் துடிக்கிறது இதயம்
நிறமற்று நிற்றல்
திசையற்று அலைதல்
சிறகற்று வீழ்தல்
அறுநூறாவது வினாடியில்
என்னுள்ளே கிடந்து துடிக்கிறது
கழுத்தறுபட்ட பறவை

(ஒவ்வொரு பத்தாவது நிமிடத்திலும் உலகில் ஒரு குழந்தை அநாதரவாகப் பிறக்கிறது)

2018 ஜுலை 02

மனம் அறுவக்காடு

பெருங்காடாகிப் போய்க்கிடக்கிறது
மனசு
கழிவகற்றி வாழும் ஒரு ஜீவிதப்பற்றில்
சுற்றுப்புறமெங்கும் அகமாக்கி உயிர்வாழ்தல் குறித்தே
ஆயிரத்தோராவது தடவையும் சிந்தித்து முடித்திருந்தேன்
யாரோ கொண்டு வந்து என்
சிந்தையில் கொட்டிவிட்டுப் போயினர்
அழுக்கேறித் துடிக்கிறது கணமும் கனத்தின் மீதான
கடுஞ்சினமும்

உள்வேரோடி ஒரு நுற்றாண்டு கழிவதற்குள்
பரம்பரை மீது படருறும் துயர் குறித்து
சிந்திக்கா சுயநலமிகள் வாழும் காலம்

குப்பை மீதே இனத்தின் அடையாளம் குறிக்கிறாய்
நீ
ஒரே அகப்பையால் அள்ளிப்பரிமாறும்
அன்பின் ஆழம் குறித்து நானும்
சிந்தை கொள்கிறேன்

நீ
குப்பைகளைக் கொட்ட
பெரும் காடாகிப் போகிறது மனசு

அறுவாக்காடு குப்பை மேடாகி
உணர்வுகளில் பொங்கி வெடிக்கிறது

எனதும் காலடி வேர் நீண்டு
அகதிக் கொட்டில்கள் முளைத்தொரு காலத்தின் சாட்சியாய்
நின்ற மண்மீது நீ கொட்டுகிறாய்
குப்பைத் தொட்டியல்ல என்னூர்
அறி

உணர்வுகளில் பொங்கி வெடிக்கிறது
மனம் அறுவாக்காடாகி

(புத்தளம் அறுவாக் காட்டில் கழிவுகளைக் கொட்டுவதற்கு புத்தளத்து மக்கள் எதிர்ப்புத் தெரிவித்தமைக்கு ஆதரவாக எழுதப்பட்டது)

2018 ஓகஸ்ட் 05

மார்க்கபோலோவின் வரைபடம் சிதைந்தமை பற்றிய பிந்திய செய்திக்குறிப்பு

மார்க்கோபோலோ
முன்னொரு தயணம் வந்தெங்கள் கரையில் கால் வைத்தனன்

திசை சுற்றிய கடலினுள்ளிருந்து மாங்கனி வடிவத்தில் வரைந்தனன்

அலைகழுவிய மாங்கனிப்படத்தில்
பன்னிறங்களில் கலாசாரம் மிளிர்ந்திற்று
மொழிகள்ரெண்டின் அழகுவளம் மிளிர்வு

ஒன்பான்திசை படர்ந்த இருப்பினது வரலாறு வரைபடமாயிற்று

மார்க்கோபோலோ இன்னோர் தயணம் வந்தெங்கள்
கோல்பேஸ் கரையில்
கால் வைத்தனன்

என்கனவும் பரவி
கடல் பாதி காணாது போனமை கண்டே கலங்கினன்
தன் பழைய ஓலைச்சுவடியை விரித்து
வரைபடம் தேடியேங்கினன்

என்கனவில்
கடலில் வளர்ந்ததொரு அரவம் விழுங்கிற்று

கடலைத்துளைத்து வளர்ந்த நிலத்தில்
சித்திர வடிவ அட்சரங்கள் முளைத்து நின்றன

பரபரப்போடு ஓடினன் மார்க்கோ
காலுக்குக்கீழே பட்டுபாதையொன்று வளர்ந்தாயிற்று
சமாந்தரமான நெட்டச்சாலையில் தாவியோடினன்
முனையம் மழுங்கிய வழித்தடத்திலோர் குதத்தில்
வீழ்ந்தும் போயினன்

எனது கனவு அலறிற்று
நான் கனவின் கடலில்
தூரெடுக்கத் தொடங்கவும்
என் முகத்தில்
இருபத்தோராம் நூற்றாண்டு
துளியாய் சிறுக்கத் தொடங்கிற்று

2018 செப்டம்பர் 11

நிசிகளின் நசிவு

நிசிகளில் அலைகிற மௌனம்
சருகடர்ந்த தருக்களின் கீழ் ஒற்றைக்காலூன்றி
நிமிர்கிறது
ஒளி படரும் குருத்துப்பச்சை வண்ண இலையில்
மெல்லிய மனசைத்தடவி
ஓராயிரம் இலைகளிலும் நட்சத்திரங்களின்
நிறத்தைப்பூசிப்பூரிக்கிறது
நடுஜாமம்.
சொல்லி முடியாக் கதைகளில் அலையும் ஜாமமது
எழுதிமுடியாக் கவிதைகளில் படரும் ஜாமமது
பேசி முடியாப் பொழுதுகளிலும் அழியா ஜாமமது
மூவாயிரம் ஜாமத்திலும் ஒளிரா நட்சத்திரம்
ஒரேயொரு ஜாமத்தில்
குருத்துப்பச்சை இலைகளைத் துளிர்க்கிறது
மீதிக்காலத்தில் சருகள்ளியடர்கிறது
எங்கிருந்தோ வருமொரு சூறை
நிசிகளில் அலைகிற மௌனம்
உடைந்து சிதறுமெனில்
அதன் அர்த்தத்தைப்பெயர்த்தெழுத
இன்னுமாயிரம் ஜாமங்கள்
கவிதைக்குள் அலையும்

2018 ஒக்டோபர் 13

சொர்க்கத்துப்பறவையின் உயிரிலிருத்தல்

நிய்யத்துகள் மீது படரும் கொடியாய் காரியங்களில்
விரிந்தடர்கிறது என் பெருமரத்துப் பறவை

ஒவ்வொரு சிறு கணமும் நிகழ்தலென்னில்
நேர்கோடாகவே சித்திக்கிறது
குறுக்குக்கோட்டு வழியில் மாயவர்ணங்கள் மிகு
கொடிகளுடன் லாவண்யம் காட்டும் முகங்களில் நானற்றேன்
என் பறவையும் கூடற்றது

வெள்ளை வதனத்தில் பூத்ததான மென்கொடிகள்
நேர்கோட்டில் கைலாகாய் அசைய
முட்புதர் விலக்கி நகர்கிறேன்
இதயத்தினடி வேரில் ஈரத்துடன் ஒட்டிக்கிடக்கும்
நம்பிக்கையின் துளிர்களில்
விரிகிற பெருவெளியில் உயிரீந்து கிடக்கிறேன்
நான் என் பறவையில்

காலமென்பது சொர்க்கத்தின் ஆவலின் பூரிப்பு என்கிறாய்
இங்கே இனிப் பறவைகளில்லை
நான்
சொர்க்கத்தின் பறவையுயிரில் ஒட்டிக்கிடக்கிறேன்

அர்ஸின் நிழலில் லாம்பு வண்ணத்தில் தொங்குகிற
கூட்டில்
நிம்மதியாய் உறங்குகிறது என் பறவை

2018 ஒக்டோபர் 15

பொன் அந்தித்தெருவும் நான்கு திசையும்

சூரியன் மஞ்சள் வர்ணத்தைப் பூசி மெழுகிற்று
ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட சொற்களால் நிரம்பியிருந்தது
பொன்அந்தித் தெரு
முகமன் செய்துகொள்ளும் ஒவ்வொரு கணமும்
நெஞ்சுக்குள்
ஈரம் சுரக்கும் ரத்த பந்தத்திலூறிய தெரு
முகங்களில் உண்மை பூத்திருக்கும்
கரங்களில் முயலுமை பூத்திருக்கும்
கால் தடங்களில் நூற்றாண்டுச்சேதி
வேர் கொண்டிருக்கும்
வியர்வைத்துளிகளால் பன்னீர் தெளித்த நேற்றையதெரு
மசூதியின் பாங்கொலி மஃரிபு வானத்தில் முழங்கும்
ஊற்றங்கரை பிள்ளையாரடி மணியோசை மனசிலூறும்
தேவாலயத்தின் திருப்பலி ஒப்புக்கொடுக்கும்போது
ஆமேன் ஒலிக்கும்
அரச மரத்தடிவிகாரைக்குள் பிரித்தோதல் தொடரும்
புன்முறுவலால் இருமருங்கும் பூத்திருந்த
நேற்றைத்தெருவில்
எல்லாமும் தொடர்பறுந்து போயிற்று
ரத்தத்துளிகளால் கண்ணீர் இறைத்தது இற்றைத்தெரு
ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட சொற்களால் நிரம்பியிருந்த
பொன் அந்தித் தெரு
மனசுள் கருகிப்போயிற்று

2019 பெப்ரவரி 04

நஃப் நதி அல்லது அரக்கான்

நடுநிசி ராத்திரியில் நஃப் நதி சிவக்கத் தொடங்கியது
புலர்வதற்குள்
உயிரற்ற உடற்பொதிகளை அலை கரையில் கொட்டிற்று
காக்ஸ் பஜாரின் கடல் கண்ணீராகி நின்றது

நஃப் வரலாற்றாறு
முன்னம் நூற்றாண்டுத்தொன்மையில்
உழவு ஆதிக்குடிகள்
கரையோரமேற்கில் வடக்கு ரக்கானில்
புத்திடாங்கில் மவுஸ்டாவில்
வேரிட்டபொழுதுகள்
ஒளிபூசி வரவேற்று பின் காலனியானது நீள்வரலாறு
இப்போதுகளில் அதிகாரத்தினடர்வு
ரோஹிங்கியா மீது கறையை அப்பிற்று
காவி அரக்கனின் கொடுங்கால்களில் நசிபட்டு
நசிபட்ட அரக்கானில் ரத்தத்திலொடிந்த மொழி
குரலுமற்று வேருமற்று பேருமற்று
கேட்பாரற்றுப்போயிற்று

நஃப்
சாவையும் வாழ்வையும் பிரித்த நீர்ப்பாலம்

தொங்கிற்று
நூற்றாண்டுத்தொன்மை
உயிரில் முள்ளாய்க்கீறி
புவன மனச்சாட்சியில்
எழுதிற்று துயர் கவிந்த பாடல்

நஃப் :- பர்மாவிற்கும் பங்களாதேஷுக்கும் இடையிலுள்ள ஆறு
காக்ஸ் :- பங்களாதேஷிலுள்ள கடற்கரை நகர்
வடக்கு ரக்கான், புத்திடாங்கில், மவுஸ்டா :- ரோஹிங்ய மக்களின் நெடுங்கால வாழ்விடம்

2019 பெப்ரவரி 10

புதிய அலுக்கோசு வருகை

1

இற்றுப்போயிற்று வளையல் கயிறு
கழுத்தை நெரிக்கும் ஆயிரத்தோராவது ஆளும்
அற்றுப்போய் இற்றுப்போனது
பழைய வளையல்கயிறு

காலக்கட்டவிழ கயிறு நெகிழ்ந்திற்று
லட்சமயமான ஆட்களால் லட்சியங்கள் அழிந்திற்று

கயிற்றின்மேல்
முகமும் மூடி கழுத்தை நெரிக்கவொண்ணா காலம்
கறுத்துப்போயிற்று

புதிய அலுக்கோசு எழுந்தார்

நடுநிசிப்பொழுதொன்றில் இற்றுப்போய்க்கிடந்த
வளையல் கயிற்றின் மேல்
கரும் முகம் மூடிய தலைகள் வீழும்

அலுக்கோசு புனிதமாகிறார்

2019 மார்ச் 22

2

கறைகள் படிந்த வெளியில்
மூர்ச்சையான காற்றைப்பிடித்து
முகங்களில் அறையுமாறு பணித்திற்றொரு பெருந்தொனி

இருநூற்றிருபத்தைந்து கழுத்துக்களில் சுருக்கிட
மரணபீடமொன்று தோன்றிற்று
புள்ளடிகள் போட்டுப்போட்டு
தேய்ந்து போன விரல்களால்

புள்ளடிகள்
திசை பெருத்த அதிகார வெளியில்
மூர்ச்சையாகிப் போயின
மனமும் நெரிபட்டு
மனச்சாட்டிசியில் அழுதல் குறித்தும்
தேசத்தின் ஒழுங்குகள் அழிதல் குறித்தும்
கவலைகள் தொலைத்தனர் புள்ளடி வாங்கிகள்

மரணபீடத்தின் முள்ளாய்
பழைய கயிற்றில் தொங்கவிடப்பட்ட
இருநூற்றிருபத்தைந்து முடிச்சுகள்
வெறும் வார்த்தைகள்

புதிய அலுக்கொசு எழுந்தான்
மரணபீடம் அதிர்ந்தது
புள்ளடிகள் குவிந்த எலும்புக்கூட்டுக் குவியல்மேல்
விழுத்தப்பட்டன புனித ஆன்மாக்களின்
நிறைந்த ஆவல்

2019 ஏப்ரல் 05

உயிர்த்த ஞாயிறு மீது ஏவப்பட்ட பிசாசு

உறைந்தே போயினேன்
கணங்களெனக்குள் அசையவுமில்லை
வெம்பித்தகிக்கும் நிலமென மனஞ்சுட்டு அலறினேன்
புனிதப்பாடு மிகுந்த ஆராதனையின் பரிசுத்தத்தில்
தேவாலயங்கள் நிரம்பியிருந்தகாலை உயிர்த்த ஞாயிறு மீது
ஏவிவிடப்பட்டன பேய்கள்

நான்
என்னைப்பிழியும் கேள்வித்தீயிலுருகிப் போகிறேன்

எனக்குள் எழுதிச்செல்கிறது
காற்றெழுந்தொரு துயர்ப்பாடலை

உயிர்த்த ஞாயிறு மீது ஏவிவிடப்பட்ட பேய்கள்
ரத்தம் பீறிட
பக்தியில் பூரித்த உயிர்களைத் தின்று களித்தன
பால்வற்றா பிஞ்சுகளை நசுக்கித் தின்றன
திருப்பலி ஈயவந்தோரை பலியெடுத்தன
இனத்தின் பெயரால் நிகழ்த்தப்படும் கூத்தில்
ஏவினர் எவரெவரோ பேய்களை

காற்றெறிந்து துயர்ப்பாடலையெனக்குள் எழுதிச்செல்கிறது
நான் வெட்கித்தலைகுனிந்து குறுகினேன்

புலம்பித்தவிப்புறும் உறவுகள் முன்
எந்த வார்த்தை கொண்டு ஆறுதலுரைக்க முடியுமென்னால்

மனிதம் வற்றிய தேசத்தின் வெப்பக்கனலெழுந்து
மீளப்பற்றியெரிகிறது
காலமும் காலநிமித்தமுமாய்
நான்
அழிந்துகொண்டிருக்கிறேன்

கரித்த ஞாயிற்றின் துயரத்தை
எத்தனை தலைமுறையெடுத்துத் துடைத்திடல் முடியும்
என்னால்

இயேசுவின் தியாகச்சுடரும் தணியாதது
ஈஸ்டர்மீது பிசாசுகள் துலாவிப் பருகின
உயிரும் உயிரடி உணர்வுமென

உயித்த ஞாயிற்றின் மேல் சாந்திமிக்க சொற்களொளிர
புனித நாளுக்காய்
காத்திருக்கிறது காலம்

வெள்ளையும் கறுப்புமாய்
என் மென் மனசைக் கொடியில்
கட்டியிருக்கிறேன்

இன்றைய நாளின் துயரை
காற்றிடம் சொல்லச்சொல்லி அழுகிறது
கொடி

(இந்நாளில் தேவாலயங்கள் மீது நடத்தப்பட்ட தாக்குதலுக்கு எதிர்ப்பு தெரிவித்து எழுதப்பட்டது)

2019 ஏப்ரல் 21

வன்மம்

உருகிய மெழுகாயன மனசு
காட்சிகள் விரியும் வன்மத்திரை
கொடிய முள்ளேறிய விழிகள்
விகாரித்துப்புடைத்த முகம்
வக்கிரம் பதிந்த காலடி
அழுகுரலுமொடிந்து வீழ்ந்த துடிப்பு
கண்ணீர் பெருக்கெடுத்த திசைகளில்
பெரு வரட்சி
ரத்தக்கறைகளின் உறைவு
காட்சிகள் விரியும் வன்மத்திரையில்
மீளத்தொற்றுமொரு நூற்றாண்டுத்துயர்
இறுகிய மெழுகாயான மனசு

2019 ஒக்டோபர் 21

இருளைப்பாய்ச்சுதல்

வெள்ளொளியில் பிரகாசிக்குமோர்
அழகு வதனம்
நிழலென நெஞ்சுள் விதைகிற
உணர்வின் இழையறாக்கோலம்
பிரகாச ஒளி வெள்ளத்தில் இருள் பாய்ச்சி
வெளிச்சத்தில் படர்கிற கருங்கொடி
காட்சி மாறிகளிடை காணாமல் போகிற
உனக்கான பொழுதும்
எனக்கான பொழுதும்
கருங்கொடியில் துவல்கிறது
யாருமற்று சலனமற்றிருக்கும் காலத்தில்
இருட்கலவையில் நெளிகிறது
அரவமொன்று
அது நீயாயுமிருக்கலாமென நானும்
அது நானாகவுமிருக்கலாமென நீயும்
நினைந்திருத்தல் தவிர

நிழலாய் மீள்கிறது
உணர்வின் இழையறாக்கோலம்

2019 ஒக்டோபர் 27

கருப்பு

வனாந்தரங்களின் அலைவில்
சுவடுகளும் கருக
ஏகாந்தித்தது கொடும் பொழுது
கண்ணீருக்குள்ளடக்க முடியாப் பேரதிர்வு
வானத்திலிருந்து நட்சத்திரங்களை உலுப்பிவிட்டு
வெண்ணிற யௌவன ஒளியில்
குளிர்ந்த சிலிர்ப்பும் வற்றிற்று
பெருங்கடல் நுரையென
பால்யம் பொங்கிய மகிழ்விச்சையும் கரைந்தழிந்திற்று
மண்ணின் நிறங்கொண்டு வரைந்தெடுத்த
ஈர ஓவியத்திலிந்து
இன்னுந்தீரவில்லை ரத்தநிறத்து வாடை
நெஞ்சுக்குள் பொத்தி வைத்த
நினைவுப்பஞ்சுப்பொதியில்
எஃகின் பாரம் சுமக்கவொண்ணாது
சிறகுமொடிய
வெங்கொதிப்பில்
நிழலுமற்று வீழ்ந்துயிர் துடிக்கிறேன்
மகா வனாந்தரங்களாய் அடர்கிறது
என்னுள்
நீ பீச்சிய எச்சில்

2019 நவம்பர் 10

உள்ளொளியில் படரும் இருட்கறை

மிதந்து திரிகிறது உள்ளொளியாக ஒருணர்வு
இசைந்துருகும் மனசின் உள்ளடுக்குகளில்
பூசிய வெண்மை மீது படர்ந்தடர்கிற கணப்பொழுதின்
உள்ளொளிப்பிரகாசிப்பில்
ஆயிரத்தோராவது கசிவு
கசிந்துருகும் தருணங்களூடே மனசு நிறைந்து
பொங்குவதாக எண்ணமூட்டல்
நீ
நான்
நாம்
என
மிதந்து திரியும் உள்ளுணர்வில் படிகிறது
காலப்பெருந்துயர்
பீதி கவ்வியலையும் மனசுகளில்
ஒரு தனித்த பெருங்குரைப்பின் அகோரம்
இப்போதும்
மிதந்து திரிகிறது
இருட்கறை

2019 நவம்பர் 05

நிலவும் ஒரு சொல்

நிலவும் ஒருசொல்
அதனை எடுத்து அமாவாசையில் வீசினேன்
பளீரென்று ஒரு பிரகாசம் கண்களுள் நுழைந்து
இதயத்தில் மலர்ந்தது
அந்தச்சொல்லை கூரை வீட்டின்
இத்துப்போன மோட்டில் செருகினேன்
குப்பி விளக்கில் குதூகலம் அதுவானது
அந்தச்சொல்லை நெடுந்தெருவில்
உருட்டி விடுகிறேன்
திசைகளெங்கும் புலர்ந்திற்று மகா ஒளி
அதே சொல்லை
வளைந்தமுதுகின்
வியர்வைத்துளியில் ஒட்டிவைத்தேன்
மனசுக்குள் ஒரு முத்தின் குளிர்ச்சி
நிலவும் ஒரு சொல்தான்
அதனை கர்வம் கொள்
மனசுகளில்
நெருப்புக்கொள்ளியாய் சொருகிக்கொண்டேன்
கர்வம் கரைந்துருகுல் கண்டுருகிற்று ஒளி
நிலவெடுத்து
கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டேன்
இரவுகள் எனக்குள் தொலைந்தன
நிலவும் ஒரு சொல்
எல்லோரதும் குதூகலம்

2020 ஜனவரி 01

ஒளிகொண்ட வார்த்தை

நுரைத்து நுரைத்து பால் பொங்குதல் போலொரு
வார்த்தை
ஏழ்கடலும் பிழிந்தெடுத்த ஒரு துளி அடர்த்தியென
அத்தனை குளிர்ச்சியெனக்குள்
மேகங்களைப் பற்றிக்கொண்டு மேலெழுந்து மிதந்தேன்
ஆயிரம் மின்னல்களால் ஒளிர்ந்திற்று
மா கடல்
வானவில்லெடுத்து கிறுக்கல் ஓவியம் தீட்டினேன்
பூமியின் மேனியில் அழகின்ரேகை
நட்சத்திரங்களை உலுப்பினேன்
பொலுபொலுக்கத்தொடங்கிய
ஒளி வெள்ளத்தில் மின்மினிப்பூச்சிகளிலொன்று உன்
வதனத்திலமர்ந்தது
அதனிடமும் கற்றிருக்கலாம்
அந்தவொரு வார்த்தை
கொஞ்சம் முந்தித்தான் வண்ணத்துப்பூச்சிகள்
அவ்வழியால் பறந்திருக்க வேண்டும்
நினைதலை மீட்டிடும் சிறகுகளில் வழிகிறது
வர்ணங்களின் களிம்பு
ஒரேயொரு வார்த்தை
பால் பொங்குதல் போலொரு உணர்வு

2020 ஜனவரி 10

அரவங்கள் அடரும் காலம்

எங்கும் நிரம்பி வழிகிறது நஞ்சுச்சொல்
நரம்புகளிலூறிப் பீறிடுகையில்
தூய வெளியில் நஞ்சேறி நம்பிக்கை மூர்ச்சையாகிறது
ஆதியிலிருந்து காத்த மௌனத்தின் மீது
அறைகின்றன ஆயிரம் காவிக் கரங்கள்
அவற்றின் ரேகைகளாய் எப்போதும்
ஊர்ந்து கொண்டிருக்கிறது
உன் சந்ததி மீது படர்ந்தெழும் சர்ப்பம்
நீசினமடக்கு
உன் பொறுத்திருத்தல் மீது இப்போது
பெருங்கூத்து நிகழ்த்தப்படுகிறது
மூன்று பெரும் பேய்களும் சில பிசாசுக்குட்டிகளும்
பாத்திரமேற்றுன் முகத்தின் மீது கீறல்கள்
அகமுடைந்து போயிருப்பாய்
உள்ளெழுந்து மனங்கரைந்து துயரிருப்பாய்
உன் ஆதிவேரின் மீது உள்நுழைகிறது
ஆதிக்கத்தின் கொடூரம் எல்லை மீறி

இனிவரும் மூன்றாம் சந்ததியும் சாந்தியற்றுப் போதல் குறித்த
பீதியுடனும் அவ நம்பிக்கையுடனும்

நச்சுச்சொற்காரரின் இதயத்திலிருந்து ஓர் ஓவியம்
கலன்று வீழ்கிறது
நீ
பிரேம் போட்டு தொங்க வைப்பாயா

2019 நவம்பர் 10

ஏப்ரல் 21

கருத்த இளங்காலைமீது உயிர்த்த ஞாயிறு
குருதியில் தோய்ந்து அலறிற்று
தேவாலயத்தின் வெண் சுவர்களில் உறைந்த
ரத்தமும் சதையும் போல எனது பிரதிக்குள்
பாதி கருகிய சொற்கள் உயிர் துடிக்க
வெட்கித்துக் கிடந்தன துர்க்கனவொன்றின் சலனப்படமென

நிகழ்ந்திருக்க்கூடாது
பெருஞ்சாத்தானாலே ஏவி விடப்பட்ட சூழ்ச்சி
வரலாற்றுக்கறையையென் கல்பிலள்ளிப் பூசிற்று
நூற்றாண்டு கடந்தும் அழியாப் பெருங்கறை
திருப்பலியின் புனிதத்தில் கண்ணீருமடர்ந்து பொருமிற்று
எனது முறையால் நான் கெஞ்சியழுகிறேன்
மசூதியில் துஆவும் நீண்டது
கோவில்களிலும் விகாரைகளிலும் தூயமணியொலி
சாந்தி வேண்டிற்று
தேவாலயத்தின் பிரார்த்தனைகள் கூடிற்று

‘எங்களுக்கு குற்றமிழைத்தோரை
நாங்கள் மன்னித்தது போல
பரிசுத்த பிதாவின் பெயர்கொண்டு
ஆமேன் என்றனர்’

பேராயரின் ஈரச்சொற்களில் பேரன்பு
ஆலயமெங்கும் பூத்து
உயிரீந்தோர் மீது ஆசீர்வாதம் நிலைப்பதாக

சிலுவைப்பாரம் சுமப்பவர்களே
பாவக்கறை கழுவியோரே
உங்கள் விசுவாசத்தின் மேல்
பரிசுத்த ஆவி படர்வதாக

ஈஸா நபியும் வந்திறங்குவார்
நம்புகிறோம்
பெருஞ்சாத்தானின் கொடுங்கோன்மை அழியுமென

2020 ஏப்ரல் 21

தனியன் பட்ஷி

தனிமை
அடர்காடு ஆளரவமற்றபுதர்வெளி
என்னைச்சுற்றி வளர்கிறது மகா காடு
காட்டினுள் சூழ் மரங்களை வாசிக்கிறேன்
இலைகள் தாள்களாயின
தருக்கள் பனுவல்களாயின
அடுக்கப்பட்ட அலுமாரி காடு
ஒவ்வொரு மரமாக எடுக்கிறேன்
கிளைகளைப் புரட்டுகிறேன்
இலைகளின் வாக்கியங்களில்
வாசிக்கத் தொடங்குகிறேன்
வாசிப்பு என்னைச்செதுக்கிற்று
அடர்வனத்தின் மத்தியில் நான்
தனியனாயினேன்
எனக்குச் சிறகுகள் முளைக்கின்றன
வாசிப்பின் பசி
பட்ஷியனாய் அலுமாரிக் காட்டுக்குள் அலைகிறேன்
வனங்கள் தாவிக்கடந்து
புதிது புதிதாய் மரங்களில் நுழைகிறேன்
அவற்றுள் எண்ணற்ற வாயில்கள் விரிகின்றன
ஒன்றில் நுழைந்து இன்னொன்றில் ஒளி பருகினேன்
எனது தாகிப்புத்தீராமல்
தனித்திருப்பின் எல்லை நீண்டு பாய்கிறது

வனங்கள் நிறைய
முடிவுறா மறு வாசிப்பு நீள்கிறது

2020 மே 15

ஒரு கடல் குறிப்பு

விரிந்த கடல்
ஞாபகங்களாகித்தெறிக்கிறது
என்னில்
நான்
ஒற்றைப்படகின் துடுப்புக்காரன்
வலிக்க வலிக்க என் ஒற்றைப்படகு
திசை காணா அலைவு
மீளமீளவென வழிக்கிறேன்
பால்யத்தில் பிஞ்செனப்பாதம் தொட்ட
கரையைக்கழுவி
அலையின் மொழியில் எழுதிய
அழகுக் கவிதைகள் ரெண்டும்
மென் சாகரத்தில் மீன் குஞ்செனெ
துள்ளலழகு
என் பஞ்சு மனசுதடவிய
கவிதைகளின்
வேர்வையும் ரத்தமும்
இன்னுமெனக்குள்
உணர்விலூறி உயிர்க்கிறது

ஞாபகங்களில் தெறிக்கிறது என்னில்
விரிந்த கடல்

யௌவனத்தின் ஆணலையில்
பின்னிய துடிப்புக்கவிதையொன்றில்
பாவுருகிப்பெருங்கடல் பொங்கிற்று
அந்த ஒற்றைக்கவிதை என்னிலாகி
ஓயா அலையில் வளரவும்
மூன்றின் திசைகளிலும் அலைகிறதென்
ஒற்றைப்படகு

கரையில் நுரைத்த அலையின்
மொழியில் பெயர்த்தெழுதிய
வட்சரப்பாக்களின்
நரம்பிலூறி விரிகடலில் உழல்கிறேன்
நான்

கடலின் மறுகரையில்
கனி விருட்ஷமொன்றில்
படிகிறது பெருங்கடலின் உள்ளொளி

2020 ஜூன் 27

8 நிமிடம் 42 செக்கன்
கழுத்தை நெரித்துக்கொள்பவன்
கறுப்பு வெள்ளை ரத்தம்

சூரியனே கண்களை இறுகப்பொத்து
பகல்களெரிந்து கருக
பூரண சந்திரனே நீ முகம் முழுசாய் மூடு
இருளடர்ந்து பெருக

பறவைகளே அத்திசைகளில் பறக்கவுமொண்ணா இனி
மெல்லிய தென்றலையும் தின்றிருக்கிறது நிறப்பேய்

வல்லரசின் தெருக்களில்
வல்லூறுகளின் பல்லாயிரம் கால் நக நாகங்களிடை
கறுப்பு வெள்ளை ரத்தத்தில் வழிகிறது
ஒரு நூற்றாண்டின் அதிகாரம் மொத்தமும் கரைந்துருகி
கழுத்திறுகிச் சாகிறது சனநாயகம்

8.41 நிமிடங்களில் கழுத்தை நெரித்துக்கொள்பவனின்
நிலத்திமிர் வரைபடத்தில் கறுத்துக்கிடத்தல்
நூற்றாண்டு நியதி
அவன்தன் கழுத்தை நெரித்துக்கொள்ளத்தொடங்கல்

அடிமை தேசமெனத் திசையெழுதி கர்ஜிக்கும்
உன் தடித்ததொனியின்கீழ் கசங்கிச்செத்திற்று நிகழ்காலம்

நிறத்தை நிறம் வெல்லும் ஆக்கிரமிப்பின் அக்னியில்
புதைகிறது
வெண்நிறத்தில் பெரு மனசு
அடிக்கீழறையில் பதுங்கிற்று முரட்டுக்கர்ஜனை

லிங்கனின் பெருங்கனவும் செத்திற்று

ஜோர்ஜ் ப்ளொயிட் அலறுகிறான் குரல்கள் பெருக்கிறது
'உங்கள் முழங்கால் எங்கள் கழுத்திலிருந்து அப்புறப்பட
வேண்டிய காலம் வந்துவிட்டது'

எல்லாத்திசையும் ஆமேன் என்றது

(அமெரிக்காவில் பொலிஸ் அதிகாரத்தின் கீழ் உயிர் பறிக்கப்பட்ட கறுப்பினத்தவனின் நினைவாக எழுதப்பட்டது)

2020 ஜூலை 20

லீலாவதி அல்லது லீலாரத்ன

மகா இருளின் ஒளிப்பொட்டில்
விகசிக்கிறது அவள் திருமுகம்

ஒடுக்க வீதியில் குறுகிப்பேய்
காடுகள் கடந்து
கூரையுமற்ற ஒற்றைக்குடிலில் அவள் வாசம்
லீலாவதிக்கு காலம் கடிகாரம்

காய்ச்சலொன்றாலே
ஆஸ்பத்திரியும் காணா உடல்

ஓட்டுப்போடும் திருநாளில்
வெள்ளையுடுத்துப் புனித
தேவதையாய் வெளியே வருகிறவள்

ராசாவின் கட்டளையில்
பூரித்துப்போகிறாள்
ஐந்தைந்து வருஷப்பூரிப்பு

2020 ஓகஸ்ட் 02

சோனியன் காலம்

சேற்றில் விழுந்து முகங்குப்புறக்கிடக்கும்
சோனியன் நான்

அப்பிய சேற்றில்
உறிஞ்சிக்குடித்து வயிறு பெருக்கும் கனவு

முகத்திலப்பியசேற்றை வழித்து
நெஞ்சில் தடவும் திமிர்

சேற்றில் முளைத்த ஊத்தைச்சொற்களை
ஊரில் விதைக்கும் ஞானியன் நான்

சேற்றிலமுங்கித்திமுறி
மூச்செடுக்கையில்
மூன்றாம் தலைப்பாம்பு சுற்றியென்னில்
விஷமுந்தடவும்

சேற்றுப்புழுவாய் நெளியும்
உம்மத்தின் உசிரைக்குடிக்கும்
மசிரும் புடுங்க முடியாப் பாக்கியசாலி

நான் முள்ளந்தண்டுமில்லாச்சோனியன்

தெரிந்து கொண்டே
சேறள்ளியென்னை முகங்குப்புற பூசிற்று
காலமெனும் பூதம்

2020 ஒக்டோபர் 22

என் அறைச்சுவரெங்கும் படர்ந்த கொடி

பிஞ்சுவிரல்களில் இலையொன்றைச் செதுக்கினாய்
அதில் பச்சை வழிந்து
சொட்டிற்று என் நெஞ்சில்
பூஞ்சிரிப்பின் வதனப் பூவில் தேன் பொங்க
அள்ளிப் பருகினேன் சில கணங்கள்
நீ வரைந்த இலையொன்று
குருத்தாகி துளிர்ந்து வேர்வழிச்சென்று
சிறு செடியானது
என் அறைச் சுவரெங்கும்
நான் கணங்களைத் தொலைக்கும் கடும் பொழுதுகளில்
ஆயிரம் இலைகள் கொண்ட
பசும்மரங்கள் பூத்து
என் அறைகளை வர்ணமிடுகின்றன
நிறம் வழியும்
இலையும் பூவுமான ஓவியங்களில்
இப்போது நான் நிறைகிறேன்
நீ
சிரிப்புதிர்க்கிறாய்

காய்ந்து கருகின இலைகளைக்
காற்று அள்ளிச் செல்கிறது
புத்திலைகள் அறைச்சுவரெங்கும் ஆவல் பூத்தன

2020 நவம்பர் 01

என் முதுகில் அவன் முயல்குட்டி

அறை முழுவதும் ஓவியங்களால் நிறைகிறது
அவனது பிஞ்சு விரலின் ரேகைகள்
சுவர்களில் இயங்கத் தொடங்கின

அவனது கற்பனை அவனுக்கான வானத்தை வரைகிறது
இரு இறக்கைகளை அகல விரிக்கிறது

அவனது பறப்பு வியூகம் அலாதியானது

வர்ணங்களைக்குழைத்து அப்புகிறான் விரல்களின் வழியே
சுவரில் வழிகிறது அவனது ஆவல் பூத்த கனா

வண்ணத்துப்பூச்சியாய் சுவரெங்கும் மொய்க்கிறது

மெல்லிய ஊதா நிறக்குருவியொன்று
வானவில்லிலிருந்து வந்தமர்கிறது
பச்சை வண்ணக்கிளியிரண்டும்
ஓவியத்திலிருந்து வெளியாகி கூட்டுக்குள் நுழைந்தன

காலைக்காட்சியை வரைகையில்
முதலில் காகக்கூட்டங்களைக் கீறுகிறான்
காகங்கள்தான் புதுக்காலையை வரைந்து கொடுத்தன

சூர்யனைக்காணா அவஸ்தையில்
கிழக்காக சிவப்பாக கிறுக்குகிறான்
ஒளி பரவும் புலரி

விரல்களைக் குவித்தும் நெரித்தும்
வர்ணக்கலவையை விசுறுகிறான்
அழகழகான பூக்கள் நூறு
அவனது வதனத்தில் மலர்ந்தது
சாளரத்தில் வழியே உள்நுழைந்து
காற்றின் சுகந்தம் நாசியைத்தொட்டது

பின்
செடியை கொடியை கிளையை வரைகிறான்
வேரை நெஞ்சுக்குள் புதைக்கிறான்

ஆயிரம் மரங்கொண்ட வனத்திடை நுழைகிறான்

பிடித்தமான உந்துருளி ஈருருளி
வெள்ளை நிறத்தில் கார்
முன்னதான ஆகாயத்தில் விமானம்
பின்
கடதாசி ரொக்கெட் எலக்ரோனிக்கின் விசை

அதன் பின்பு
பெயரில்லா இன்னமொன்று பலபலவாய்
அவன் வரைபு முடிவிலி வரைபு
அறை முழுவதும் ஓவியங்களால் வளர்கிறான்

வனத்தினிடை முயல்

இப்போது முயல்குட்டி
என் முதுகில்
அவன்

2020 நவம்பர் 11

ஒரு கோடிச் சொற்களின் சிறகு

ஒரு கோடிச் சொற்களின் சிறகுகள்
எனது கூட்டிலிருந்து
குரலையள்ளிப் பறக்கிறது
குருவியின் சிறகில் உந்தித்தெறிக்கின்ற
ஒரு கோடிச் சொற்களும்
பலகோடி நிறக்கனாக்களுமாக
காற்றெழுதிய மென்மொழியில்
மெழுகப்பட்ட பாடலொன்றை இசைக்கிறது
என் குருவி மனசு

2020 டிசம்பர் 21

தண்ணீருத்துறையும் நீராவிப் பிட்டியையும்
கதிர்மீறா குளத்தையும் விட்டுப்பிடுங்கி
எறியப்பட்ட 'காலத்துயர்'
முஸ்ரிபாவின் எழுத்து முழுதும்
இழையோடும்.
நெஞ்சைப்பிழியும் பிறந்த மண்
எல்லோருக்கும் நற்றவ வானினும்
நனி சிறந்ததுதான்
ஆனால் முஸ்ரிபா தன் தாய் மண்ணை
நேசிக்கும் அளவுக்கு வேறுயாரும்
நேசிப்பரோ அறியேன்.
ஆகதியாகி முகாமில்
முடங்கிக் கிடக்கும் அவலத்தை
அனுபவித்தவனால்தான் சொல்ல முடியும்.

அந்த அனுபவம்
உலகப் பொது அனுபவமாகி
மறைபடமற்றவர்களின் காலடியில்
துளிர்த்துக் கொண்டிருக்கிறது.
'முகாமில் என்பேரன் சிறு துரும்பெடுத்து
புதிதாய் சூரியனை வரைதல் கூடும்

என்ற கனவும். கனவு மெய்ப்பட

'ஆதிவேரோடிய நெஞ்சில்
மீளத் துளிர்க்கிறது
நினைவொட்டிய பிஞ்சுமண் குருத்து
வாப்பாவின் வாப்பாவின்
வயல் வெளியும் பூரிக்க
நீராவிப் பனிநீரில் நீராடி களிகொண்ட
இளங்காலைப் பொழுதும்
பொன்னி வண்டுச் சிலிர்ப்புமான
ஆதிவேரோடிய நெஞ்சில்
மீளவும் துளிர்க்கிறது.
நினைவொட்டிய பிஞ்சு மண் குருத்து'

இடப்பெயர்வு இலக்கியத்தின்
தோரண வாயிலை
அலங்கரிக்கிறது முல்லை முஸ்ரிபாவின்
கவிதை

– சோ.ப.

முல்லை முஸ்ரிபா

மறைபடமற்றவர்களின் காலடி

Cover Design: S.Naleem #+94773254959

9 786249 596214